

REALITATEA

ilustrată

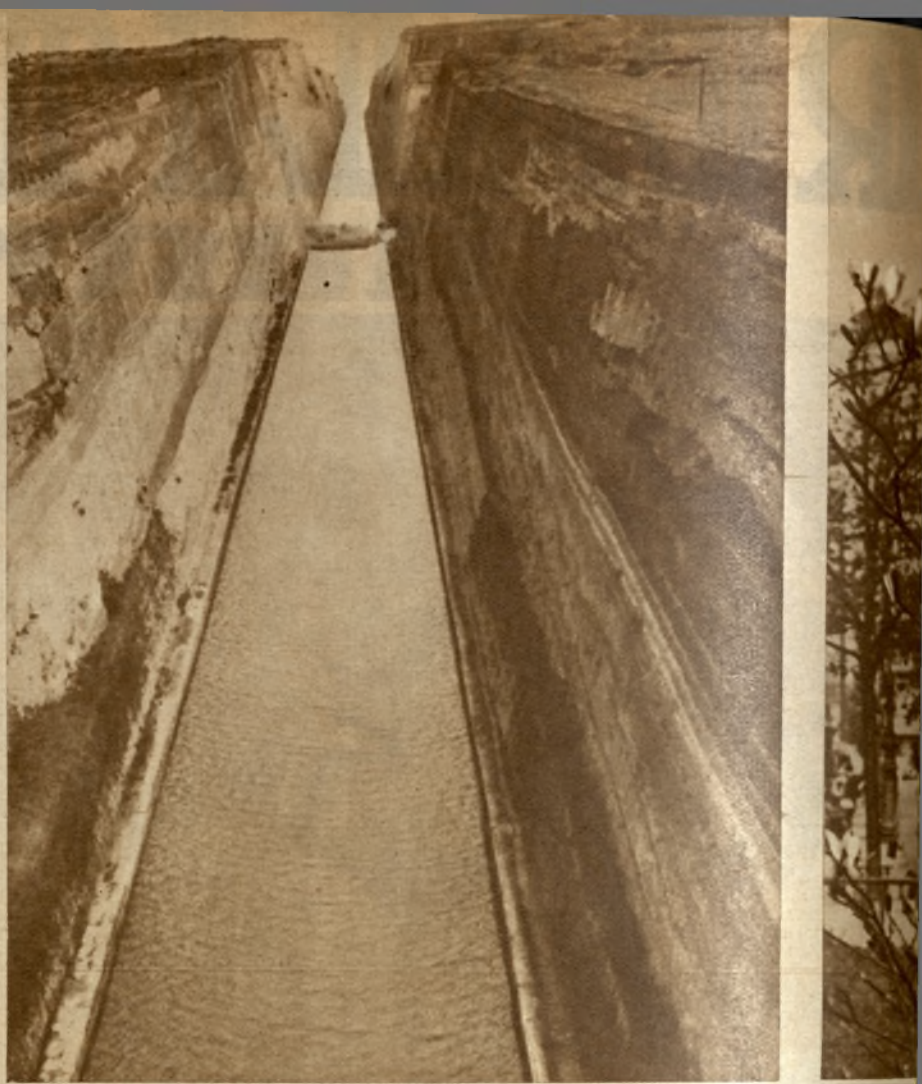
BCU Cluj / Central University Library Cluj

LEI 10

ANUL V. NR. 278

26 MAI 1932

CĂTELUL ȘI PISICUȚA (Lyen Deyers dela „UFA“)

In stânga paginei sus: Emirul Faisal al Hedjaz-ului a sosit la Paris. Pe lângă călătoria de studii pe care o face urmează să dea și o importantă comandă militară uzinelor franceze. Sus: Canalul de Corint a fost închis de curând în urma surpării n-ului mal. Navigația va fi închisă până la terminarea lucrărilor de dragaj. St. mijloc: Marea ducesa Maria a Rusiei și-a serbat de curând onomastica, la biserica ortodoxă din Flintridge. St.: Un grup de nobili refugiați ruși au vizitat de curând un orfelinat de copii din Philadelphia. In fotografia noastră să vedem pe marele duce Alexandru al Rusiei jucându-se cu un copil. St. jos: Un urs scăpat din grădina zoologică a New-Yorkului a fost prins în Brooklin, după ce a înspăimântat cartierul.

Stânga: Florile de Magnolia care cresc de obicei numai la Sud, împodobesc acum și cel mai important punct de trafic al Berlinului, piața Potsdam. Fotografia alăturată este luată de corespondentul nostru în fața edificiului Columbus din capitala Germaniei. Mijloc în medalion: În prima Duminică a lunii Mai s'a serbat în toată lumea „ziua mamei”. În fotografia noastră vedem un copilăș făcând un dar mamei sale în această zi. Jos: Cel mai curios club al lumii a fost înființat de curând în Tokio. Toți cheli orașului au format o asociație și și-au cumpărat un local propriu pentru întâlnirile lor săptămânale.

În dreapta paginei sus: Conform unui obicei vechiu englez, fiecare din băieții confirmați la vârsta de 13 ani, trebuie să meargă pe mâini cu capul în jos, sprijinit desigur, o anumită distanță, după care i se acordă o vergea tăiată dintr'un pom tânăr. După aceea se face confirmarea în biserică. Sus: Iată câteva exemplare de pui de vulpi în grădina zoologică din Edinburg. Păr foarte blânzi în aparență, dar cine garantează că o pasăre oarecare nu le-ar trezi instinctele sanguinare. Jos: Din cauza timpului care se menține rece în California o crescătorie de struți din apropierea San-Francisco-ului a introdus o clocoitoare electrică. În fotografia noastră vedem un struț exantnându-și puiul care iese din găoace.

În mijlocul paginei jos vedem pe desenatorul diplomelor care se vor conferi la olimpiada din vara aceasta, inspirându-se pentru lucrul său după vase antice grecești.

FINE DE AN

MASURA de timp — cum spun cuvintele încrucișate — care este anul, se caracterizează nu numai prin însușirea de-a nu aduce uneori ceea ce poate să aducă ceasul, dar și prin proprietatea de-a avea mai multe „fine de an”. În adevăr, fiecare an are un fine de an financiar, în Martie, un fine de an școlar, în Iunie, și un fine de an calendaristic, în Decembrie, — iar dacă te hotărăști să te duci la acele spectacole de rafinată tortură pentru copii și pentru spectatori, numite „producții de fine de an”, poți verifica personal adevărul că ce aduce ceasul, nu aduce anul.

IMPARTIREA PREMIILOR

În amfiteatrul „frumos pavoazat” cu ghirlande și flori de foiță colorată, elevii stau înșirați în bănci, oficialitățile înghesuite pe mica estradă și părinții pe cele două șiruri de scaune din fața băncilor.

Corul deschide solemnitatea cu „Trăiască Regele”, elevii declamă apoi „Sentinela română”, corul intonează „Pe-al nostru steag”, secretarul general al Ministerului Instrucțiunii rostește un

discurs, apoi cor, urmează discursul directorului școlii, iară cor, al primarului, cor, al profesorului diriginte, cor, — și astfel, din cor în discurs și din discurs în cor, prin cuvinte inflăcărâte și cântece patriotice, sufletele se înalță, până ce directorul strigă, readucându-le pe pământ:

— „Ionescu Vasile, premiul I cu cunună!”

Corul intonează „Mulți ani trăească”, Ionescu Vasile iese din bancă, impleticindu-se, calcă emoționat pe picior, pe secretarul general, iar doamna Ionescu lăcrămează.

CLASA DE PIANO

— „Do, sol, mi, do, — do, mi, sol, do...”

Ca un monstru marin care bate din mii de aripioare publicul asudat din sala încinsă, se „evantează” cu programe, ziare și pălării de pae. Sudoarea isvorește grăbită din liziera coafurilor, curge pe frunte, pe ceafă, se prelinge și gădilă grumazuri înroșite, o apucă fierbinte pe șanțul coloanei vertebrale, sau inundă decolteurile. Bati-

stele sunt ude, respirațiile de foc. Aerul din sală pare un lichid fierț și vâcos, iar sângele pulsează violent, în creerii congestionați. Obesitatea doamnei dogorește odorantă, peste rânduri de fotolii.

Fetița cu bucle negre și rochiță albă, dibuște o etudă, pe clapele pianului, care-i rânjește cu o vastă gură de monstru cu sute de dinți albi și strungărețe negre, gata s'o înghită, — ca s'o sperie și să-i înțelește degetele de groază, în timp ce doamna profesoară, care stă pe un scaun alături, bate măsura în surdina:

— „Do, sol, mi, do, — una, două, — do, mi, sol, do, — una, două...”

În stal, nu lipsește delă nici o producție de fine de an, domnul Zaharisit și chel, dar elegant („tip 1900” ar spune Paul Morand) cu mănuși galbene și reumatism articular, cu ghetre albe, cu vestă fantezie, monoclu și baston cu mânerul de aur. Domnul acesta bătrân, cu mustățile mult chinuite în „presse-mustache”, e singurul care suportă, nu numai cu seninătate, dar cu o plăcere voluptuoasă, cele treizeci de etude pe care le deșiră treizeci de eleve, în rochițe roze și bleu, mai scurte de genunchi.

El soarbe din ochi frăgezimile impubere depe scenă, și bate tactul cu bastonul de podele. La ieșire, ca în extaz, domnul acesta pleacă fredonând ener-vanta etudă:

— „Do, sol, mi, do — do, mi, sol, do...”

CLASA DE CANTO

La producțiile de canto, fetele umflă gusa ca păsărelele când beau apă, și emit sunete guturale, din ce în ce mai subțiri, până reușesc în fine să scoată o notă falsă, foarte tare tipată. Vin aici și critici muzicali. Criticul cunoaște solfegiul și unele nume de acorduri. Criticul e sever și just: e sever cu unii și just cu alții.

În fine, veți întâlni la toate concertele și producțiile muzicale, tipul perfectului chinez, — acestuia se numesc melomani, și vin să discute politică sau despre femei.

„Dece închide asta ochii când cântă?”

„Fiindcă nu poate să vadă pe nimeni suferind...”

ACADEMIA DE DANS

Domnișoarele din societate formează cursuri de coreografie euritmă. Coreografia euritmă nu este o știință nouă, nu e nici matematică, nici astronomie, ci așa se numește acum dansul. Elevele învață „dansuri de fantezie și de caracter”, cu o tânără profesoară, care stă toată ziua în maillot de baie și poate să ridice piciorul până la pervazul de sus al ușii, bătând din mâni aerul, ca din aripioare.

Doamna profesoară umblă vara cu picioarele goale în sandale, pe Calea Victoriei, și are o teorie personală asupra „coreografiei euritmice, în raport cu resurecția atitudinilor clasice.”

Pe scenă, la producția de fine de an, apare în același costum sumar de baie, înconjurată de eleve, ca de-o horă de nimfe precoce.

Peste un fel de galop frenetic, cortina cade și un subsecretar de stat ține un discurs, din care se aud cuvintele:

— „Calistenie „mens sana in corpore sano”, regenerare prin estetică, etică, sintetică...”

Bătrânii nu-i ziceau însă calistenie, ci pur și simplu isterie.

CLASA DE DECLAMAȚIE

Un elev lung ca o tiradă și moale ca o elegie, dă o replică bălbăită altui elev, sprinten și scurt ca o epigramă.

Elev de conservator se numește azi, tânărul care învață trei ani declamația, drama sau comedia, ca să se facă apoi ofițer, avocat, vânzător de note muzicale în berării, dar numai actor nu.

Cine este de vină? Firește, Conservatorul, care nu învață pe elevi decât cele cinci vocale necesare exclamațiilor, pe când ar trebui în primul rând să li se spună ceea ce le este necesar, ca să nu ajungă șomeuri, ci actori.

După ce s'a înscris în conservator, noul elev trebuie să dobandească pe lângă o lăvălieră și unele apucături noi, ca aceea de pildă de-a se duce din când în când la teatru.

Nu avem pretenția să se predă elevilor până și cursuri de astronomie. Totuși, ar fi bine ca eleva de conservator să știe că asistăm astăzi la o ploaie de stele căzătoare. În adevăr, ca și o piesă proastă, steaua cade de la primul act, adică din timpul când freeventa Conservatorul. Abia după ce-a căzut, steaua începe să se ridice pe firmamentul artistic.

În Conservator nu se învață decât piesele jucate de sute de ori la Teatrul Național, astfel ca elevii obsedați de modulațiunile și gesturile de pe scenă, să nu mai poată aduce nimic personal, ci să ia totul de-a gata, imitând în cele mai mici amănunte jocul artiștilor aceluia teatru.

Elementele care se disting, sunt cele care pot imita modulațiuni mai grele, ca de pildă acel „Ah! micule” al Venturei din Marsul Nupțial, sau acel „Oh!” cu specială intonație, care este exclusivitatea mândriei froasate a doamnei Lucia Sturdza Bulandra.

Interpretările originale sunt absolut interzise în Conservator.

Elevul de conservator trebuie să știe la perfecție: să imite pe Nottara, să cânte ca diverse păsări, să spună o anecdotă cazonă și să imite gestul celui care roade semințe și scuipă cojile dela galerie. Aceste producțiuni fac o excelentă impresie și recoltează aplauze prelungite, la șezătoarele literare și în saloane. S. V.

ASIGURARE

După lungi discuții polița de asigurare pentru incendiu era completă. Ca să înțeleagă mai bine contractul țărănul întrebă pe agent:

„Și dacă o să-mi ardă casa mâine ce primesc?”

„Cel puțin 3 ani închisoare”.

VOEVODUL MIHAI LA EXPOZIȚIA DE TURISM

Marți 17 Mai la orele 5 jum., Marele Voevod Mihai, însoțit de d. lt.-colonel E. Pălăngeanu a vizitat expoziția de turism deschisă în sala „Neam” dela „Cartea Românească”.

Marele Voevod Mihai a fost întâmpinat de d-nii Ioanițiu, director general și Gheorghiade, director al instituției C. R.

Au mai fost de față d. arhitect Schmidt, președinte al S. K. V., dr. Dumitrescu, președintele soc. „ADMIR”, d. Kaulman secretar general al T. C. R., d. Szekley Geza dela „Soc. turistică Brașov”, precum și un numeros public.

S'au remarcat fotografiile expuse, — realizări desăvârșite, — și echipamente complete al alpinism.

Pyramidon

TABLETE

(contra durerilor de cap și a migrenei)

au renume mondial prin calitatea lor superioară. Sunt imitate însă peste tot și de aceea este necesar de a observa la cumpărare crucea Bayer. Numai această marcă vă garantează că primiți marfă originală.

MIZERIE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Tărani austriaci din Tirol nu mai au vite și-și muncesc pământul cu brațele. Iată mai sus câțiva săteni cari trag plugul prin braza neagră. E cel mai emoționant tablou al muncii și mizeriei.

**ARGINTARIA
PFORZHEIM**
BUCUREȘTI 110, COLTEI 6
SINGURUL MAGAZIN
SPECIAL CU ORFĂVĂRIE,
TACĂMURI ȘI CRISTALE
CEA MAI BOGATĂ EXPOZIȚIE
CELE MAI EFTINE PREȚURI

FIIND DEPOZIT
DE FABRICĂ

Furnizorul Curții Regale

**NOUȚĂȚI
INTERESANTE**

Pentru SUFRAGERII
SERVICII IN COLORIT
MODERN

Mare specialitate:
CASETE originale
și **VITRINE** styl
cu Tacămuri tin
argintate, modele
distinge.

Cele mai INDICATE OBIECTE DE CADOURI pentru
toate ocaziunile

Cereți prospectul pentru înlesniri de
plată cu eșalonări în rate lunare.

Citiți „MAGAZINUL” No. 17

Singurul remediu
contra gripei
și oricărui
fel de
răceli
este

DIANA

Furnizor al Curții Regale

**DIANA
FRANZBRANNTWEIN**

Sborul cu un avion

La Sibiu se fac de câțiva ani încercări de sboruri cu avionul fără motor. De curând s'a înființat acolo o asociație afiliată Aeroclubului Albastru din București, pentru protecția aviației cu și fără motor.

Duminica trecută s'a executat cel mai reușit sbor ce s'a putut obține până acum la noi în țară, cu avionul fără motor al d-lui Egon Pastiar, care și-a pilotat cu o extraordinară îndemânare aparatul. Decolarea s'a făcut de pe dealul Gușteritei, lângă Sibiu și la această probă aviatică au participat un număr

fără motor la Sibiu

neobișnuit de mare de sibieni. Avionul a făcut câteva viragii elegante, după care a coborât lin și fără nici un accident în valea din marginea orașului.

Fotografiile pe care le publicăm mai jos reprezintă:

St.: Înainte de decolare, d. Egon Pastiar este înconjurat de prieteni; mijloc: avionul fără motor în sbor; dr.: La aterisare, aviatorul este înconjurat din nou de prietenii cari au pornit cu automobilele după el.

I. M.

Pavilionul Sasso la Expoziția din Lipsca (Germania)

DOAMNA, pentru ca să curățați părul copilului Dv. să întrebuințați zilnic PETROLE HAHN. Aceasta vă va scuti de spălătul anevoios și neplăcut care primejduiește de a răci capul și de a usca prea mult rădăcina părului.

Pentru a vă convinge imediat de calitățile igienice ale PETROLE-ului HAHN, luați un tampon de vată puțin îmbibat cu acest produs și aplicați-l ușor pe capul copilului Dv. Veți vedea cum imediat dispare praful și murdăria și cum părul devine mătăsoș.

Întrebuințarea regulată a PETROLE-ului HAHN din frageda copilărie asigură o constantă curățenie a capului și constituie o garanție sigură, pentru viitor, de a avea un păr frumos.

DE VÂNZARE PRETUTINDENI

Și eu întrebuințez Petrole Hahn

Reprezentanța generală pentru România:

Agence Générale Française en Roumanie
(Ernest Thiriet)

Srt. Austrului 35, București

NOU!

Pavilionul Nr. 6

de A. CEHOV

Tradus din rusește de Sofia Dobrogeanu Gherea, a apărut în excelenta revistă Biblioteca „Dimineața” No. 145. 90 pagini 7 lei.

S. MAREȘ

DENTIST

Diplomat din Paris
Str. Bozianu No. 4

Execută lucrările cele mai fine
în arta dentară cu prețuri
foarte convenabile

Extracțiuni absolut fără
durere

Reduceri speciale pentru funcționari, pensionari și lucrători

Consultațiuni 9 dim.—7 seara

Toate femeile
elegante,
toate cochetele

INTREBUINTEAZA

CREMA ȘI APA
LAURA

NEINTRECUTE PENTRU TEN

Institut Cosmetic Medical

(institut de înfrumusețare
Str. Știrbey-Vodă 34. Tel. 359-18

Dr. F. KOVACS

BOLI DE PIELE
ȘI COSMETICĂ

Consult. 11—12 a. m. 2—3 p. m.

Tratament cu ore fixe

Citiți „Adeverul Literar“

Realitatea sportivă

FOOT-BALL

Ultima zi a campionatului

Duminică a avut loc ultima zi a campionatului. Derby-ul zilei a fost următorul:

Venus-Unirea Tricolor 2-2 (1-1).

Jocul a fost egal, afară de ultimile 20 de minute când Unirea Tricolor a ratat cinci ocazii sigure. La Venus nu a contat decât înaintarea și halful Costel. Lăpușneanu a fost slab. La Unirea, cei mai buni au fost Steinbach și în special portarul Szölösi. Venus reușește să ia avantajul în minutul 32, prin goalul marcat de Colea Vălcov. În minutul 35 Baleos egalează. Venus reia avantajul în minutul 50, ca în cele din urmă, în minutul 60 Cârjeam să stabilească scorul partidei. Raport de cornere = 7-6 pentru Unirea Tricolor.

* * *

Sâmbătă, pe terenul Romcomit, C. F. R. a învins Sp. Studențesc cu 3-1, după ce universitarii conduceau la pauză cu 1-0. Au marcat Baciu (2), Chiroiu I. și Schileru.

* * *

Juventus a învins o echipă pestriță a Olympiei cu 5-2. La repriză roș-albaștrii conduceau cu 2-1. Tandemul Petrescu-Ionescu a fost excelent. Au marcat: Brandabura (2), Melchior, Dobo și Vogl pentru Juventus și Taciuc și Kluge pentru Olympia.

* * *

Pe terenul Voevodului Mihailu, clubul gazdă a învins Macabi cu 2-1. La repriză roș-verzii conduceau cu 2-0.

B O X

Rezultatele galei de Sâmbătă

stânga: Axioti și Jean Beasley; dreapta: Moși Spakow și Hartkopp

Moși Spakow a învins detașat la puncte pe Hartkopp. De asemenea Jack Beasley pe Axioti. Lucian Popescu a făcut KO — în al doilea round pe Phitzner și Doculescu a învins la puncte pe Fritz Reppel.

ATLETISM

Campionatele interșcolare 80 m.
Petrovici Angela 10 s. 2/5 (rec. național).

80 m. Alex. Mazilu 9" 8/10.
3000 m. Pană Eduard 10' 13" 2/5.
înălțime Rădulescu 1 m. 50.
Greutate Marinescu Ion 12, 22 m.
1000 m. Stan Vasile 2' 52".
300 m. Ghișescu 40" 2/10.
Disc Popescu Marin 39, 52 m.
Lungime Meșină 5, 63 m.
Suliță Dumitrescu I. 50, 58 m.
Stafetă M. Viteazul 49" 4/10.

CLASAMENTUL:

1. Mihailu-Viteazul 21 p.
2. Aurel-Vlaicu 16 p.
3. Șc. Sup. Com. No. 1 15 p.
4. Arte și Meserii 11 p.

M. SENI

Concursul de vitrine

„Realitatea Ilustrată” organizează pentru săptămâna dintre 30 Mai și 6 Iunie cel mai mare concurs de vitrine, la București.

S'au înscris până acum la acest concurs următoarele magazine:

„Galeria Lafayette”; „Cartea Românească”; Chapellerie S. Georges; Fabrica „Cehoslovaca”; Pop & Bunescu; Carol Büngher; Les Tissus A. G. B.; Gaston Mihăilescu; Magazinele Ștefănescu-Grivița; „Cent mille chemises”; Au Gout Parisien; Dortheimer; „Legrain”; Orașul Lyon; I. Constanțiu; „Au bon marché”; Fabricile Mocionăiță; Kradek, (stofe); „Royal Shoe”; Drogueria Arsenescu; Drogueria Garibaldi; „Bazarul Popular”; Aero-Club (toate sucursalele); „Lyon's”; „Como”; „Argintăria Pforzheim”; E. Danielian; „Chic de Paris”; „Saffianul”; „Monopol”; „El”; „Covorul”; „La Rândunica”.

Aceste magazine își vor aranja în modul cel mai artistic și mai atrăgător vitrinele lor, întrecându-se unul pe celalt în purerea în valoare a marfurilor și în dovada de gust estetic. Desigur că pentru public acest concurs va însemna un adevărat spectacol. Originalitatea concursului nostru constă însă în faptul că — fără a ne mărgini să invităm cititorii să privească vitrinele, pentru satisfacția lor proprie — n-î am hotărât ca acest public să fie arbitru și să aprecieze el, care dintre vitrinele participante sunt mai frumoase. Alegerea se va face astfel:

Toate vitrinele concurente vor purta la loc vizibil, inscripția următoare:

Această vitrină participă la concursul organizat de revista „Realitatea Ilustrată” precum și un număr de ordine.

Cititorii noștri vor alege dintre aceste vitrine pe aceea care li se pare mai frumoasă și ne-o vor numi, pe buletinul de vot pe care-l vom publica în numărul nostru viitor. Totodată, invităm pe fiecare votant să facă și o clasificare a primelor cinci vitrine, în ordinea în care crede că vor fi premiate. Acordăm premii: 3.000, 2.000 și 1.000 lei acelor cititori cari vor ști să prevadă cât mai apropiat rezultatul.

Pentru cititorii din provincie — dorind ca și aceștia să participe la concursul nostru — vom publica fotografiile vitrinelor concurente.

Magazinele care se vor distinge, vor primi diplome și medalii. Fotografia vitrinei lor va apărea în revistă, la loc de onoare.

Citiți ultimele amănunte în numărul viitor al revistei „Realitatea Ilustrată”.

R

ROYALE AMBREE

EAU DE COLOGNE

SUPERIOARĂ TUTUROR APELOR DE COLONIA

PARFUMUL CEL MAI DISCRET ȘI SUAV

LEGRAIN

INVIOAREAZĂ RECONFORTEAZĂ

preparat de

VERITABIL NUMAI ÎN AMBALAJ ORIGINAL

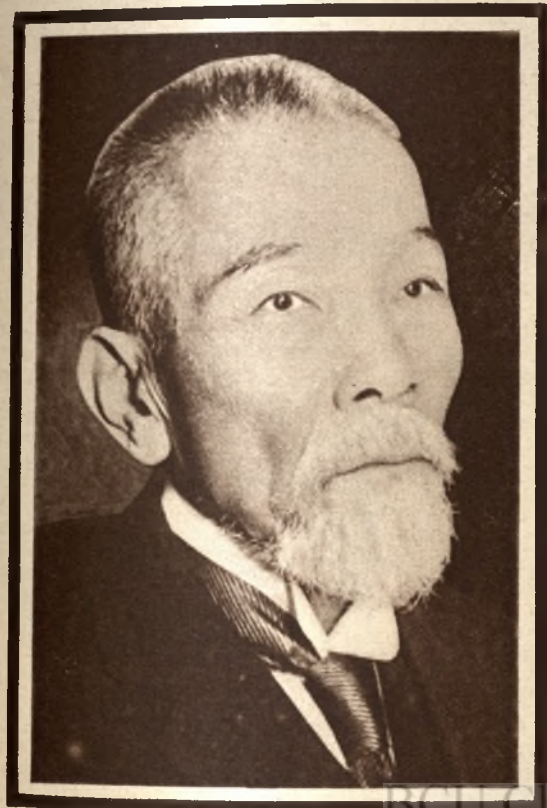
Cu Pasta

PEBECO

întrețineți gura și dinții sănătoși.

Atentatele la pacea lumii

După asasinarea președintelui Doumer, la Paris, telegramele ne-au adus știrea că un grup de ofițeri naționaliști japonezi au comis o serie de atentate cu bombe și cu revolverele, la Tokio, cu care ocazie a fost rănit mortal d. Inukai, președintele consiliului de miniștri, precum și foarte mulți cetățeni. Opinia publică mondială condamnă cu ultima energie aceste violențe. Fotografiiile pe care le publicăm în această pagină reprezintă: Stânga: ultima fotografie a primului ministru Inukai. Stânga jos: fostul prim-ministru Hamakuki, care a fost ucis în același mod, anul trecut; dreapta sus: membrii cabinetului Inukai, făcând rugăciunile în fața catafalcului pe care a fost depus Inukai; mijloc: Mikado-ul la o revistă militară la Osaka; dreapta jos: guvernul stăpânind situația din primul moment, a afișat chiar în ziua atentatelor proclamații în care se arată că orice violențe vor fi reprimare în mod energetic.

SI TOTUS NE CIVILIZĂM

Spălatul la cișmea.

INUNDAȚIILE sunt pe sfârșite. În jurul Bucureștilor ultimele băltoace se svântă sub razele soarelui întârziat. Singure mlaștinele mai întrețin orăcăitul broaștelor și verdele gloduros al periferiilor depărtate de centru unde n'au ajuns încă țevile de canal, nici pavajul clocotit în cazane și așternut în pasta mlădioasă pe șosele.

Încă un deceniu-două și se va pomeni ca de niște vremuri de mult uitate despre timpul când îți plimbai picioarele până la glesne în praful moale și fierbinte, cu miros de fân stătut și de pită proaspătă sau când, pentru a trece drumul pe vreme de toamnă târzie te lăsai dus în cărcă de specialiștii care-și găseau prin această îndeletnicire un mijloc de existență.

Noi, Bucureștenii, am evoluat repede. Suntem un oraș tânăr, al cărui trecut istoric și arhitectural nu poate fi luat în seamă când ne gândim la trecutul bogat în evenimente al marilor orașe din occident, ale căror vechi și monumentale palate transformate în muzee constituie și azi fala și noblețea lor..

Dintre toate capitalele, Parisul are gloria cea mai bătrână. Numeroase străzi, piețe și monumente se mai mențin așa cum au fost în urmă cu zece secole, alături de bulevardele largi și de o frumusețe mondială, expresia grandiosului ca linie, proporție și curățenie.

Stânga: Străzi înguste, în care razele soarelui nu pot pătrunde.

A fost însă un timp când străzile centrale ale acestui oraș incomparabil s'ar fi socotit cele mai civilizate dacă ar fi fost în starea edilitară a periferiilor noastre de acum. Clădirile creșteau în înălțime, îndesate la centru, gonind din calea lor orice urmă de verdeață. Iar între aceste șiruri de case, străzile, nepavate și fără scurgere primiau, dela etajele locuitorilor, conținutul găleților și al vaselor deșertate la tot momentul prin ferestre. Mijlocul drumurilor între cele două trotuare era impracticabil. Un lichid negru, vâscos și mirositor acoperea în permanență strada pe care o traversai de la un trotuar la altul pe niște punți de lemn; acest lichid de care se fereau pietonii avea așa tărie încât ardea stofele și încălțăminte ce veneau în atingere cu el. De aci și dictonul: „il tient comme bouc de Paris”.

Trecătorul distrat care n'auzea la timp provenirea de *gare l'eau* se pomenea la orice oră din zi stropit cu conținutul vaselor. Nu exista în tot orașul un locușor la adăpostul acestor surprize. Aceste fericite întâmplări se petreceau pe vremurile de splendoare ale lui Ludovic al XIV, Regele Soare.

La 1666 străzile Parisului au fost curățate pentru prima oară. Acest eveniment a fost socotit de așa însemnătate încât s'au bătut în amintirea lui două medalii comemorative. Totuși, obiceiurile locuitorilor nu s'au schimbat multă vreme și de atunci încolo.

Porcii rămând prin gunoaie:

Regele Filip August al Franței a fost primul care a dispus să se paveze mai multe străzi. Aceasta pentru că într-o zi, stând la fereastra palatului său, o trăsură în mersul ei răscolind noroiul din drum, majestatea Sa, deși obișnuit cu emanațiile orașului său de reședință leșină din cauza mirosului. Tot el porunci ca gunoarele din străzile principale să fie duse până la Place Maubert, târgul de alimente de atunci.

Numele regilor sunt legate de istoria progresului și a civilizației. Enrie al II-lea, un rege pedant și iubitor de curățenie porunci în 1578 ca în fiecare dimineață înainte de a se scula, să se curețe sălile și curțile Luvrului pentru că locuitorii Parisului, neavând confortul lor acasă se slujeau de colțuri de stradă de împrejurimile bisericilor, chiar și de curțile palatelor, așa cum se mai poate vedea și azi la Neapole. În palatele spaniole și franțuzești mirosea pe timpul lui Ludovic al XIV „mai tare ca trandafirii dar nu și mai bine”.

Englezii au fost cei dintâi cari au introdus apa și canalizarea prin case, în se-

colul al 17-lea. Totuș când la încoronarea lui Ludovic al XVI-lea în Catedrala din Reims, se dăruie reginei un apartament prevăzut cu asemenea instalație cum se găsește azi în casele cele mai modeste, poporul protestă față de această lăgușire exagerată, acuzând arhitecții de extravagantă servilitate. Până atunci regii se serveau de anumite scaune speciale, iar abia în secolul al 18-lea primăria obligă pe locuitori să instaleze gropi în curțile caselor. Nu rareori aceste gropi, rău plasate, se scurgeau în fântâni vecine, iar pentru ca poporul să se obișnuiască a le întrebuința mai trebui o bună bucată de vreme în care timp starea de curățenie a străzilor nu progresă câtuși de puțin.

În ceea ce privește clădirile nu se ținea

Case din periferia Bucureștilor.

seamă de interesele generale. Pe timp de ploaie apa curgea și roaie de pe streșine împiedicând circulația și traversarea peste podețe. Abia în 1764 fură introduse jghiaburile obligatorii.

Se întâmplau de altfel foarte dese prăbușiri de case și balcoane. Trei împărați germani și regii francezi Enric al III-lea și al VI-lea au fost răniți în asemenea accidente. Mai catastrofal a fost accidentul survenit în palatul din Erfurt. Acolo se afla o cloacă mare tocmai dedesubtul unei săli de festivități. Lăcră destul de neplăcut pentru împăratul Frederic Barbarossa și paladinii săi. Căci la o ședință parlamentară, surpându-se bărnele sălei o mulțime de oameni căzură înăuntru. Opt

Arenele Romane din parcul Carol, splendide ca stil și arhitectură.

prinți, mulți nobili și peste o sută de cavaleri își găsiră moartea în locul acela, iar împăratul scăpă sărind pe fereastră.

Străzile orașelor mari ale tuturor țărilor se asemănau mult între ele. Porcii erau lăsați în stradă în voia lor; ba li se aducea mâncarea până în mijlocul drumului. La Berlin a fost interzisă prin 1641 îngrășarea porcilor în stradă dar abia în 1681 s'a putut dobândi din partea populației să nu-și mai țină aceste delicioase animale în drum. Ba și mai mult. Din anul 1671 fiecare țăran care venea la Berlin era dator să scoată din oraș câte o căruță cu gunoi.

Ordinul primarului din Nürenberg care obliga zilnic pe câte un cetățean să adune hoiturile de porci, câini, găini, pisici și sobolani și să le scoată la porțile orașului, prilejui unui poet inspirația unui imn entuziast.

Când împăratul Frederic al III-lea vru să viziteze orașul Tuttlingen trebui să renunțe din cauza stărei în care se aflau străzile, căci odată era cât p'aci să se înnece cu cal cu tot în noroiul orașului.

Își închipue oricine ce erau casele și palatele lipsite de confortul zilnic și imperios și care era mentalitatea poporului ce nu cunoștea nici cele mai elementare reguli de igienă.

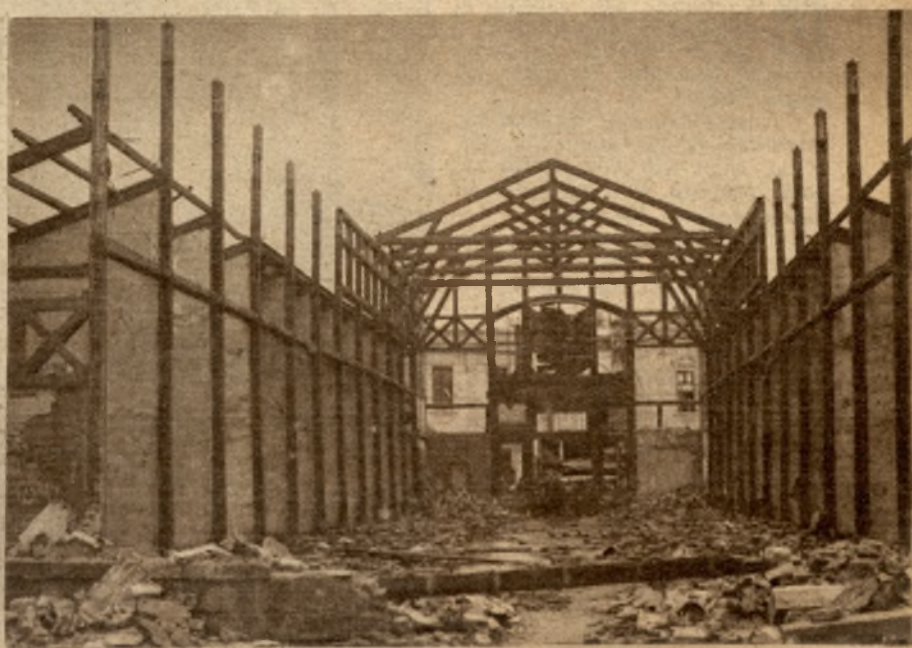
- În palatul regal din Stockholm până mai acum câțiva ani nu exista canalizare nici alte instalații; tot așa la multe conacuri mari și castele de vânătoare.

Față de aceste stări destul de recente, trebuie să recunoaștem că noi, bucureștenii, ne civilizăm repede. E în amintirea multora vremea când se vindea apa cu sacale, la casa nevoiașului ca și la palate și când mijlocul străzilor oferea un teren accidentat pentru calești și harabale. Poate că și aroma orașului era alta ca a-

(Continuare în pag. 15).

Milloc sus: Când vin inandotile. Jos st: Hală de vânzături de pe Calea Văcărești, înainte și după distrugerea ei.

150 ani

dela intronarea dinastiei
Chakri în Siam

lui său, Phra Buddha Yowd Fa Tschulabak, iar garda este îmbrăcată în costume din veacul al XVIII-lea. Evantaiul auril din dreapta fotografiei îl apără pe rege de razele soarelui. Mijloc dreapta: Regina și regele Prjadhipok ai Siamului. Jos în dreapta: Trompeții și sunătorii gongurilor regelui. În stânga: vedem un mare gong siamez, din acele întrebuințate de vechii războinici.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DE curând s'a serbat la Bangkok aniversarea a 150 de ani dela ocuparea tronului Siamului, de către dinastia Chakri.

Cu această ocazie au avut loc festivități extraordinare, la care a luat parte întreaga familie regală, precum și înalții demnitari și corpul diplomatic.

Fotografiile pe care le publicăm aci ne-au fost trimise de corespondentul nostru special și reprezintă:

Dreapta sus: Inaugurarea noului pod peste Menam, una din marile atracțiuni ale serbărilor. O imitație a tronului regal este purtată în urma regelui. În stânga paginei Regele este purtat, pe Tron, pe noul pod. Suveranul poartă costumul strămoșu-

Familia BERNADOTTE

PRINȚII DEMOCRAȚII

BERNADOTII sunt descendenți ai avocatului burghez din Pau, Henry Bernadotte, și au fost cu toții — până în secolul trecut — pictori sau poeți. Grație însă marelui Bernadotte, care la 1810 a fost adoptat de către Regele Suediei, Carol al XIII-lea, pe care opt ani mai târziu l-a și înlocuit pe tron, această familie numără azi regi și prinți. Dar nu e vreunul din membrii acestei familii regale, care să nu fi voit la un moment dat în viața lui — obosit de fastul și pompa dela curte, să se coboare de pe pedestalul său și să se cufunde din nou în viața burgheză, care are asupra lor o atracție reală.

Acum vre-o patruzeci de ani, unul din frații Regelui Gustav a renunțat la prerogativele regale, spre a se căsători cu o doamnă de companie a mamei sale, și trăiește cu aceasta până azi, în cea mai perfectă armonie; iar în timpurile recente, prințul Lennart, nepotul regelui Gustav, procedează la fel ca și unchiul său însoțindu-se cu o tânără fată, din burghezia suedeză. După oarecari neînțelegeri cu părinții săi, în ceea ce privește căsătoria, se pare că astăzi prințul Lennart e de perfect acord cu familia regală, în sânul căreia tânăra lui soție a găsit toată afecțiunea.

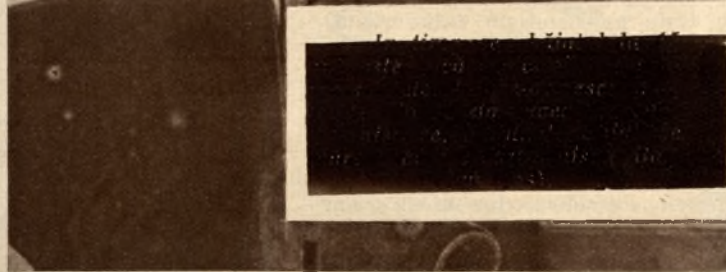
Se mai găsește vre-o capitală în Europa, sau vre-o țară pe glob, unde să poți vedea pe propriul frate al regelui, ținând discursuri Armatei Salvării, sau unde să găsești pe un alt prinț — care pictor de talent — să umble, într-o trăsucă mică, condusă chiar de el, ca să schițeze peisagii, ori unde i-ar veni inspirația momentului? Deasemenea în nici un alt regat nu poți întâlni un fiu de rege profund cunoscător al arheologiei chinezești, așa încât la nevoie să poată fi profesor de arheologie, dacă n'ar fi prinț moștenitor; pe un altul poet și nuvelist renumit, având opere foarte apreciate, atât în Suedia, cât și în străinătate.

E desigur foarte greu să găsești în istoria lumii o familie regală, care să se poată compara cu aceea a Bernadotilor. Viața unora dintre membrii ei seamănă foarte mult cu povestea Cenușăreșii și a lui Făt Frumos. În alte țări, mesalianțe dintre acele ce se petrec atât de des în familia Bernadotte ar fi avut repercusiuni grave. Când marele duce Alexandru, vărul țarului, și-a manifestat intenția să se căsătorească cu o guvernantă franceză, Victorine Duplaye, s'a produs un scandal enorm. Fata disperată s'a sinucis, iar marele duce a murit, în urma durerii de care a fost cuprins.

Pe de altă parte, când prințesa Mathilda, fiica regelui de Saxa, a declarat cătorva intimi dragostea pe care o simte față de un simplu medic, doctorul Hugo Steinz, dânsa a fost închisă în palatul regal, timp de un an, iar medicul asasinat în stradă.

În Suedia lucrurile sunt cu totul altfel. Mesalianțele nu sunt rare și nici nu produc vre-o turburare.

Regele Gustav al Suediei este poate cel mai democrat monarh din lume, și în orice caz, cel mai simplu. Sportiv, dotat cu o vigoare și o energie neînfrântă, el este un fervent amator de tenis. Cei șaptezeci de ani trecuți pe cari îi are, nu-l împiedică să participe la matchuri impresionante, pe care le dispută la

Familia regală suedeză, la inaugurarea unei expoziții recente, la Stockholm.

clubul regal, așteptându-și rândul la joc, ca oricare particular, ridicându-și singur mingile și rămânând totdeauna într-o situație perfect egală cu tovarășii săi de joc. Plăcerea lui cea mai mare, este să se libereze de orice protocol și să se plimbe, prin stradele Stockholmului, pe jos, oprindu-se la vitrinele magazinelor, și intrând câteodată în prăvălii, ca să-și cumpere câte un lucru necesar.

Cu toate astea n'a dat de îndată consimțământul la căsătoria nepotului său. Aceea pe care trebuia s'o ia de soție, pe lângă că nu era de neam regesc, era copilul unor părinți divorțați, la fel cum e de altminteri și prințul Lennart, și regele Gustav este foarte strict, în asemenea chestiuni. Dar, în fața faptului îndeplinit, el n'a putut decât să se resemneze.

Noua prințesă, Miss Karen Nissvandt, după numele de fată, e fiica unui simplu contabil din Stockholm. Prințul o cunoștea de mulți ani, de când era încă în școală. Făceau împreună
(Continuare în pag. 15).

IN PUSTIUL DE NISIP

La preoții lui Aljah.— Moartea aparentă.— Execuții în Persia centrală

Un prieten al revistei noastre, medicul Giseler Mumm, german de origine — care practică medicina în Persia, — ne trimite o întâmplare nostimă din viața sa, pe care o relatăm cititorilor noștri, în rândurile de mai jos.

N'AVEAM noroc și pace. Abia făcusem 100 de km. cu automobilul peste nisipuri, dela ultimul nostru popas, și se stârni o furtună violentă, care ținu nisipul câteva ore în văzduh.

La un moment dat văzurăm în fața noastră, un perete sur, care întuneca orizontul și se îndrepta vertiginos spre noi. Șoferul opri automobilul și n'apucarăm să ne învelim bine cu păturile peste cap, și valul uriaș se și năpusti asupra noastră, trecând cu un iureș necrușător. Am suferit un adevărat bombardament de nisip și pietricele și în câteva minute s'a întunecat complet.

Am zăcut astfel câteva ore probabil, până când șoferul meu persan, mi-a tras pătura depe cap.

Văzduhul era încă întunecat, de nisipul care dansase în vârtej, timp de mai multe ore. Șoferul îmi spuse că la dreapta noastră se află o oază secată și că în ruinele aflate în acest loc, am putea găsi adăpost peste noapte.

Ne-am îndreptat într'acolo și ne-am adăpostit după pereții ruinați, pe jumătate prăbușiți, ai unei clădiri din oază. Peste două ceasuri furtuna s'a potolit și cerul s'a înseninat. Stelele sclipiau pe firmament, ca făclii strălucitoare, înfipite în bolta întunecată. Unde poate fi cerul mai frumos ca în Persia?...

N'am putut adormi și am plecat să mă plimb puțin printre ruine. În timp ce iscodiam întunerecul, am zărit deodată la o distanță de aproximativ 300 metri, o lumină, care mișca în bătaia vântului. L-am trezit pe șofer; persanul afirmase că în locul acela nu vom întâlni nici urmă de om. Contrariat de desmințirea pe care i-o dădeau faptele, s'a ridicat din culcuș și am pornit împreună, în direcția luminii.

Curând am ajuns în fața unui fel de capelă persiană, pe care nobilii și bogătașii și le construiesc drept cavouri. Insoțitorul meu bătu încet în ușă și intra. Eu, ca „necredincios” nu puteam pătrun-

de fără autorizație, în acest loc sfințit pentru musulmani.

Ce-a aranjat șoferul meu înăuntru și ce-a pus la cale, nu știu, dar peste câteva minute a ieșit, mi-a șoptit să mă descalț și apoi am intrat împreună în sanctuarul Morții. În mijlocul capelei slab luminată, de două făclii și de o lumânare, erau două sicrie. Unul mic, acoperit și ferecat cu chingi de fier și un altul mare, descoperit, în care se afla un cadavru. La căpătâiul acestui sicriu ședea un „mullah”, (preot musulman) care citea versete din Coran. Un alt preot ședea pe un covor original de Persia (însfârșit, un „persian” veritabil) și prepara ceai. Intrarea noastră nu turbură deloc pe primul mullah, care-și continuă litania borborosă. Al doilea se ridică însă și ne adresă, în silă, câteva cuvinte de bun venit. Se vede că acestui credincios servitor al lui Allah nu-i convenia intrarea mea în capelă.

Pentru a-și liniști însă conștiința, îl întrebă pe șofer:

Sus: Mullahul borborosia de zor versete din Coran; st.: O execuție publică în Persia: biciuitul.

crezând că nu pricep limba persană, — dacă sunt drept credincios în religia mea și cum răspunsul îl mulțumi, mă rugă prietenos să iau loc pe covor. Ne-am așezat și în fața cestilor cu ceai fierbinte, am început să discutăm despre felurile religii europene. O mică discuție în limba germană cu șoferul, m'a făcut să merg mai departe, pentru a câștiga pe deplin încrederea mullah-ului. I-am spus anume, că stabilindu-mă definitiv în Persia, vreau să trec la religia musulmană.

Preotul era radios. Mă binecuvântă pentru deciziunea mea și când tovarășul lui făcu o pauză, îi comunică „fericitul eveniment”.

„Fiule”, îmi spuse acesta.

„Allah ți-a condus pașii încoace. În sicriul acesta, zace trupul neînsuflit al marelui cadu Mustafa, cel binecuvântat de Mahomed. El a fost spaima nelegiuților și i-a mers faima în toată Persia, pentru judecățile lui drepte, pentru averea lui și pentru cele mai frumoase fete ale Djalebbului, fiicele lui. Allah i-a luat dreptu-i suflet acum două zile, dar nu-l putem acoperi încă, pentru că trupul nu s'a învîneșit”.

Mi se părea ciudat chiar, că nu simțeam mirosul specific al cadavrelor. Mullah-ul continuă:

— „Deci, dacă vrei să treci la credința profetului, vei veghia chiar în această noapte, câteva ore, cadavrul marelui cadu și Allah te va binecuvânta cu mintea, averea și sănătatea pe care le-a lăsat în lume, acei care zace aci, în sicriu. Termină-ți ceașca de ceai și te vei ruga deocamdată în credința ta, pentru liniștea sufletului lui”.

Am înghețat. Asta-mi mai trebuia acum, obosit cum eram de nesomn și de furtună prin care trecusem? Dar aci nu mai încăpea codeala și luat de mână de institutul preot, am fost înștat la căpătâiul cosciugului.

Mare șmecher mullahul!! Căci în timp ce eu mă întrebam cine naiba mă pusese să mă încurc în această aventură, ceilalți se întinseseră comozi pe covor și peste câteva minute, un triplu sforăit sonor îmi făcea impresia unei muzici ritmice, care era gata să mă adoarmă și pe mine. Dar mortul trebuia veghiat. Căci altfel aș fi fost blestemat, în vecii vecilor.

M'am frecat la ochi, am făcut câteva mișcări violente, punându-mi astfel sângele în mișcare. Apoi am început să examiniez cadavrul din sicriu. Fostul cadu fusese om între 50 și 55 de ani și mă isbi din nou ciudătenia că, cu toată inerția lui, cadavrul păstrase două pete roze, în obraji, deasupra bărbii negre, în care apăruseră primele fire de argint.

Sunt medic și cazul îmi suscită interesul profesional. Cu riscul de a comite o profanare de cadavru, am desleștat dinții „mortului” și am pus o oglinjoară deasupra gurii. Ceeace bănuiam s'a adevărit. Era vorba numai de o moarte aparentă, căci oglinjoara se aburi slab de tot. M'am apropiat tiptil de sofer, l-am trezit, și l-am chemat într'un colț depărtat al capelei. Acolo i-am spus în șoaptă să dea o fugă până la automobilul nostru și să-mi aducă trusa cu medicamente.

Peste câteva minute Riza se inapoie. Am scos din trusă o seringă și o fiolă de cafeină, pe care am injectat-o în trupul cadavru. Soferul înlemnise. Vru să se repeadă la mine, dar l-am oprit cu un gest și i-am spus că-i voi arăta o minune. Bietul om nu mai scoase un cuvânt și se așeză lângă mine, tremurând din tot corpul și cu spaima, în ochii roșii de nesomn.

După câțiva timp „mortul” începu să respire. Riza privia înspăimântat minunea, și de teama consecințelor o sbughi de lângă mine și trezi pe cei doi mullahi. După ce le-a povestit înfigurat cele petrecute, aceștia voră să se repeadă asupra mea. Dar cele două revolve

ale mele făcură de data asta adevărata minune, căci mă scăpară pe mine dela o moarte sigură. Cu vocea calmă i-am îndemnat să se apropie de sicriu și să urmărească fazele trezirii mortului. Zadarnic le spuneam însă că omul nu era mort, căci ei începură o serie de temenele, sărutând dalele de piatră.

După câțiva vreme, caduul scoase un oftat prelung. Și încet, încet își reveni. La un moment dat deschise ochii și spuse: „Puțină apă, apă vă rog...”

Când se trezi deabinelea, mi se adresă mie:

— „Îți mulțumesc, ai sosit tocmai la timp”.

I-am ajutat să se ridice din sicriu și cum mullahii și soferul voiau să dea bir cu fugiții, marelui cadu îi liniști cu câteva cuvinte. Își întinse membrele amorțite, făcu câțiva pași prin capela și-mi povesti că-n timpul leșinului auzise tot ce se petrecea în jurul lui, că jalea familiei îl impresionase adânc, dar că totuș nu putea să facă nici o mișcare, sau să scoată vreun sunet, pentru a-i face să înțeleagă că nu e mort.

— „Norocul meu a fost pe de-o parte că sicriuul nu se poate acoperi sau îngropa la musulmani, până ce cadavrul nu se învinețește și în al doilea rând, sosirea dumatile aci. Acesta nu poate fi decât un semn al lui Allah”...

Peste câteva luni m'am inapoiat în regiunea Djalebbului și am asistat la o scenă extrem de impresionantă. În apropierea orașului, pe un drum prăfuit, era executat un delicvent. Omul pătrunsese într'un harem străin și pedeapsa era biciuirea publică.

Omul, legat de ambele mâini cu frânghii și tras în direcțiuni opuse, de doi gealați voinici, era întins în praful șoselei, cu fața în jos, iar călăul îi aplica lovituri groaznice, cu un biciu metalic. Sângele țâșnia în toate părțile, din corpul nenorocitului, care nu fu lăsat până ce nu leșină...

În public am întâlnit pe marelui cadu Mustafa. M'a recunoscut imediat, m'a îmbrățișat și mi-a spus:

— „Regret că trebuie să ne întâlnim tocmai aci, la un supliciu...”

Am pornit împreună în automobilul meu, spre oraș și o săptămână încheiată am fost oaspele lui. Cu toate că era drăcșinos al lui Allah, era totuș un om modern și în casă, în intimitate, femeile și fiicele lui nu purtau văluri.

Azize, a doua fiică a caduului, cea mai frumoasă fată din Djalebb, mi-a devenit peste două luni soție, desigur după ce-am trecut, cu toate formele, la islamism; pentru un ateu este în definitiv absolut egal ce biserici îl numără între credincioși, atunci când își vede de treabă și mai ales când profesiunea îi produce suficient, ca să poată trăi destul de bine.

Acest bine îl datoresc mai ales mullahilor, cari au răspândit în oraș șvonul că l-am înviat pe cadu din morți și că în consecință sunt un făcător de minuni.

G. M.

Și totuș ne civilizăm

(Urmare din pag. 11)

cum e, and, an pe an, pavajul și gurile de canal se întind dincolo de fostele bariere ale târgului nostru. Vestitele gropi de la periferii se infundă, transformate în grădini, mlaștinile se seacă, bălțile se curăță de vâscozități și devin loc de plimbare pentru vâslași. Iar acolo unde locuitorii așteaptă cu nerăbdare o soartă mai bună iarna așterne peste imperfecțiuni mantia uniformă și imaculată; vara, cu

verdele ierbei prăfuite, a buruienilor și a oțetarilor, cu glasul păsărelelor și neîngrăditul asfințit de soare oferă avantajii ce nu le vor cunoaște generațiile viitoare de copii desculți și de îndrăgostiți căutători de poezie estină și de izolare apropiată de oraș. Numai Dâmbovița, apă dulce, suviță leneșă și a toate primitoare, adunare, dincolo de Abator, de ceeace a fost Place Maubert din Paris în urmă cu opt sute de ani, când va deveni arteră navigabilă, metropolitan sau splendid bulevard cu case și monumente occidentale, nu va lăsa celor ce au apucat-o așa cum e acum nici

umbra unui regret idealizat de amintiri.

Căci totuș ne civilizăm.

I. BREBU

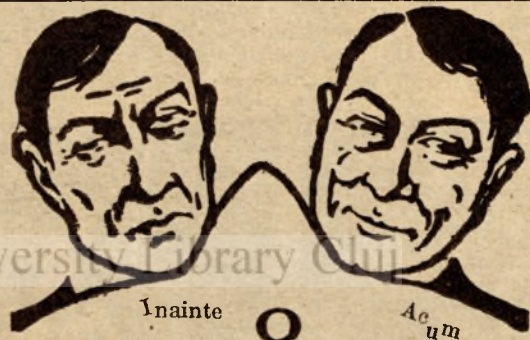
Prinții Bernardotte

(Urmare din pag. 13)

plimbări lungi și încetul cu încetul s'a născut dragostea între ei. Și-au jurat să nu se despartă niciodată. Prințul atunci să-și fie cuvântul! Astăzi, când e în vârstă de 22 ani, (soția lui are deabia 19) face parte din regimentul de cavalerie. Lucru curios, este unul dintre puținii membrii ai familiei Bernardotte, care să nu fi îmbrățișat vreo artă. Visul lui este să devină fermier și a urmat regulat până azi, cursurile școlii de agricultură din Suedia.

Iată cum s'a isprăvit de câteva timp, frumoasa poveste cu zâne, unde Făt Frumos ia de soție o păstorită. Dragostea își mai are credincioșii, orice-ar spune scepticii, și totdeauna amorul va ști să învingă toate piedicile. Căsătoria prințului Lennart al Suediei cu fata unui contabil este un argument nou pentru această aserțiune.

N.

adevărată mângâiere pentru NERVOȘI

este lucrarea mea recent apărută! În aceasta sunt tratate după studii de ani de zile, originea, manifestarea și vindecarea bolilor de nervi. Trimit oricui această evanghelie a sănătății.

ABSOLUT GRATUIT!!!

dacă mi-o cere printr-o carte poștală la adresa de mai jos. Mii de scrisori de mulțumire, subliniază efectul unicului tratat pentru binele omenirii suferinde, bazat pe cercetări științifice asidue și fără contenire. Cine aparține

marei armate a bolnavilor de nervi

cine suferă de lipsă de atenție, teamă nervoasă, lipsă de memorie, migrene nervoase, insomnie, deranjamente ale stomacului, supra sensibilitate, durere în membre, slăbiciune totală sau parțială cerebrală ori de orice altă manifestare nervoasă,

trebuie să-si procure carticica mea dătătoare de alinare cine o va citi cu atenție, va căpăta convingerea liniștitoare, a unicului și simplului drum care duce la sănătate și dragoste de viață. Nu așteptați ci scrieți imediat, astăzi încă.

Adresați la: ERNST PASTERNAK
BERLIN SO, Michaelkirchplatz 13 Abt 187

MEDICII RECOMANDĂ PERSOANELOR GRASE

Pentru a **SLĂBI** și **OPRI INGRAȘATUL** oricărei părți a corpului: gușe, solduri, pulpe, brațe, picioare, burtă, pimplă săpun științific de slăbi și opri îngrășatul „**SVELTA**” (Analizat de Serviciul Sanitar Superior), pierzând nevătămător 1-2 cm peste noapte din grăsime. FACE REPEDE UN CORP ZVELT. Flac. LEI 130. — 2 flac. LEI 250. — Depozit: „OPAC” Galeriele Băduzei (etaj) București. — Numeroase scrisori de mulțumire —

COZONACI FRUMOȘI FĂINA DE AUR HERDAN

Sus: Regina Maria a României s'a întâlnit pe aerodromul din Viena cu Arhiducesa Ileana și cu Arhiducele Anton de Habsburg, care a luat parte la raidul ; ntru înconjurul Austriei, în avion. Dreapta: Profesorul McKee a reușit să fabrice diamanți sintetici atât de bune, încât cu greu pot fi deosebite de cele veritabile.

Stânga și jos: D. Gabriel Lebrun, fratele noului președinte al Franței este un simplu fermier, care-și vede cu dragoste de gospodăria lui, departe de luptele politice ale Capitalei.

Sf.aga: Dictatorul Italiei, d. Mussolini, a vorbit studenților din balconul Universității romane, atrăgându-le atenția că în viitor armele lor trebuie să fie... pușca și cartea. Jos: Domnul Litvinov, delegatul Rusiei la Conferința dezarmării, ținându-și discursul la Geneva.

De Luni până Duminică

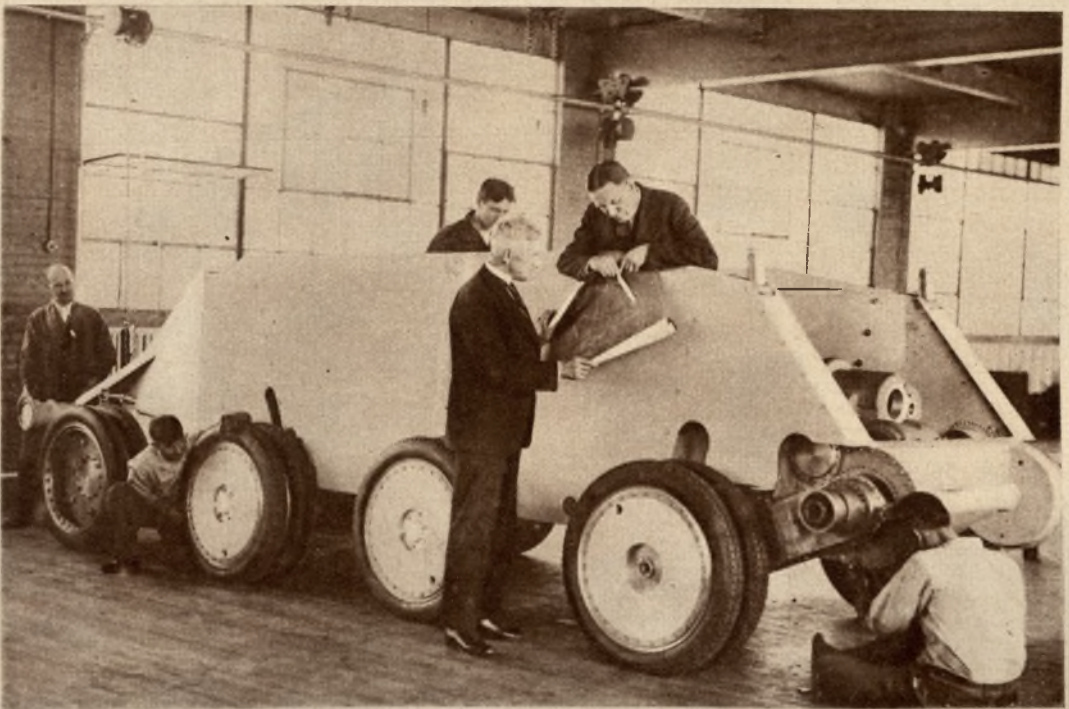

În dreapta paginei, sus: John Morrissey, un original al New-York-ului face, în fiecare zi câte o plimbare călare, pe străzile principale ale metropolei americane, printre limuzinele de lux și automobilele de turism, care-l înconjură ca o mare în continuă trepidație. Fotografia noastră ni-l prezintă radios, cu luleaua în dinți pe 5th Avenue.

Dreapta mijloc: Maria Jeritza și Franz Schneiderhahn dela opera din Viena, au fost nașii unui grup de fetele vieneze, confirmate zilele trecute, în Catedrala Sf. Ștefan.

Dreapta jos: TÂNCUL SBURĂTOR. Luna trecută a apărut deasupra Manhattanului un tanc masiv, învăluit în plăci lucioase de metal, evoluând în aer pe aripi de avion. Pe pământ, se deplasează pe roate de cauciuc atinând viteza de 100 de mile pe oră și pare plâsmuit de fantazia unui Jules Verne.

Fotografia noastră reprezintă tancul sburător, fără aripi. Lângă el se află inventatorul său d. Christie și d. R. C. Anderson asistentul acestuia

HOLLYWOOD IST APARA COPILII

Fred Niblo și copiii săi

vila unei vedete, la Hollywood

ATROCITATEA tragediei lui Lindbergh a zguduit întreaga lume, cum nici o altă crimă n'a mai reușit s'o facă. Emoția a fost însă mai puțin acută la Hollywood, întrucât e multă vreme de când acest oraș trăiește sub teroarea răpitorilor. Amenințările și chiar tentativele de „kidnaping” (răpiri de copii) formează o poveste veche în colonia filmului și pentru protecția împotriva acestei primejdii se cheltuiește o mare parte din remunerația vedetelor.

Rar se întâmplă ca poșta zilnică să nu aducă o scrisoare de amenințare, către una din marile personalități ale ecranului. Dacă marea majoritate a acestor amenințări sunt opera unor șantagiști — prea puțin întrepizi, spre a merita vre-o atenție, — rămân totuși destule menite să îngrijoreze pe părinți în cel mai înalt grad. Anul trecut când una din cele mai bogate și mai celebre vedete a devenit mamă, s'a pomenit cu un asemenea torent de scrisori amenințătoare, încât poliștii înarmați au fost postați zi și noapte în camera copiilor din secția de obstetrică a sanatoriului, lângă leagănul noului născut.

Puțini sunt șoferii cari să nu aibe autorizație de a purta arme. Zeci de camerişti și alți servitori sunt deasemenea armați în permanență. Aparare de alarmă împotriva hoșilor sunt instalate peste

tot. Unele staruri au butoane generale instalate lângă pat, cu ajutorul cărora pot inunda cu lumină întreaga casă, dacă aud sgomote suspecte. Grilajele de fier ale multor clădiri sunt încărcate în timpul nopții cu curentul electric, deși lucrul acesta e interzis de lege. Sunt vreo câțiva ani de când una din cele mai bogate staruri ale coloniei, nu mai are curaj să plece de acasă fără ca automobilul să fie urmat de un altul. În acest al doilea automobil șed doi oameni înarmați cu revolvere și puști: sunt ofițeri ai poliției, plătiți de vedetă. Automobilul lor urmează pe al acesteia, la o distanță de cel mult doi metri. După cum vedeți starul e escortat întocmai ca președintele Statelor Unite.

— „Ce viață minunată duci!” a exclamat cu invidie în ultima vreme cineva, rotindu-și ochii prin interiorul elegant al acestei vedete

Sus: Marlene Dietrich cu fiica ei

Neil Hamilton a devenit tată prin adopție. Că intenționează să fie un adevărat tată, o dovedește recenta-i petiție adresată poliției locale, prin care cere permisiunea de a purta o pereche de revolvere. Familia adoptată a lui Wallace Beery își face curaj la gândul că Wally posedă cele mai bune pistoale din Hollywood. De când a adoptat copiii, Wally a înconjurat curtea originalei sale vile spaniole, cu ziduri înalte.

Buster Keaton (Malec) și cei doi fii ai săi

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dreapta: Și Wallace Berry este un iubitor lată de familie.

Gazda a zâmbit însă cu amărăciune.

— „Nu e chiar atât de minunată — când nu te poți mișca decât ca pușcăriașii, înconjurat de gărzi!”

În urma nenorocirii ce l-a lovit pe Lindbergh, măsurile de precauție au sporit la Hollywood. Polițiștii cari aveau atribuțiuni mai puțin importante, au fost repartizați la școli și pe diferite străzi, iar o mare agenție particulară de detectivi și-a triplat personalul.

Nu putem menționa decât o mică fracțiune din măsurile luate de membrii coloniei filmului, pentru apărarea copiilor. Din cele ce urmează, vă veți face însă o idee asupra rezistenței de care se va lovi răpitorul, care se va deda unei agresiuni în această regiune. Nu mai există ferestre deschise, prin care să poată fi furat un copil nepăzit. Groaza uneia din mamele Hollywoodului a fost atât de mare, când a aflat de răpirea micului Lindbergh, încât câteva zile la rând n'a vrut să-și lase copilul din brațe. Bessie Love (acum Mrs. William Hawks, una din cele mai recente mame) are ferestrele casei prevăzute cu gratii și ușile massiv zăvorâte în cursul nopții. Policemani sunt postați la intrările proprietăților mai mari, cum e spre exemplu cea a lui Harold Lloyd, prevăzută cu enorme porți masive, ce nu se deschid decât cu un cifru secret.

Tom Mix a dăruit fetei sale Thomasin, un mic revolver cu mână de sidel. Are aspectul unei jucării dar e o armă puternică, având șase gloanțe de calibru 22. Peter fiul adoptiv al Constanței Bennett, e ținut neconținut sub pază. Micuța Dolores Ethel Mae Barrymore e protejată nu numai de gardieni, dar și de porți cu sârmă ghimpată și câini extrem de răi.

Kenyon Sills, inteligentul băiețel de patru ani al lui Doris Kenyon și al răposatului Milton Sills, a venit într-o zi să-și vadă mama la studiourile „Fox”. Era pentru prima dată că băiețelul asista la o turnare și o privia atent pe Doris la lucru. Activitatea ce se desfășura înaintea-i părea să-l intereseze în cel mai înalt grad, și-și făcu în scurt timp numeroși prieteni printre cei de față. Cineva o întrebă atunci pe Doris, cum de avea curajul să-și lase copilul fără pază, printre străini. Drept răspuns, actrița arătă cu o mișcare a corpului în direcția unui bărbat, care ședea lângă dădaca copilului. Statura lui uriașă, pieptul puternic și brațele vânjoase ce se ghideau prin haine, te lămuriau în mai puțin de o clipă asupra atribuției sale.

Fetița Marlenei Dietrich dela „Paramount” practică cu pasiune patinajul pe roțile. O dădaca urmează copilul pe jos, iar în urma lor, fără a le pierde o clipă din ochi, se află mereu șoferul „nemțoaicei”. Nu e nevoie să mai spunem că acest om e înarmat. Aceasta e viața fără de griji a micului tineret din Beverly Hills!

Cele de mai sus sunt doar o mică parte din precauțiunile pe care Hollywoodul le ia pentru paza copiilor săi. Oriceătorii una din vedete dă o serată, Nick Harris, faimosul detectiv local, spune că amfitrioana cere pentru seara aceea un gardian înarmat, care e postat — nu în boudoir pentru a păzi prețioasele ei bijuterii și nici în camera de lângă sufragerie, pentru paza argintăriei ci în „nursery”, camera copiilor.

Puține sunt chestiunile asupra cărora se fac recusențe la Hollywood. Scrisorile de amenințare se prenumără însă printre acestea. Mai fiecare, dacă e presat, va recunoaște că a primit o misiună de șantaj, dar nu va intra niciodată în amănunte.

În săptămâna care a urmat răpirii copilului lui Lindbergh, Lillian Bond a primit două scrisori, prin care i s'a cerut câte 50.000 dolari, sub amenințarea cu moartea. Ambele scrisori erau semnate „The Ace” (Asul) și purtau stampila unui tren în transit, între Portland și Dunsmuir, Oregon. În primul moment Lillian s'a gândit că scrisorile erau opera unei glume copilăroase. Prietenii săi fură însă de altă părere și stăruiră ca actrița să ia măsuri serioase de pază. Se supuse în cele din urmă, spunând totuși că amenințările acestea o măguleau mult.

Dolores del Rio a primit acum câțiva ani scrisori similare. Alarmată, a reclamat imediat cazul poliției, care a reușit într'un scurt răstimp să identifice pe autorul scrisorilor. Individul era cunoscut sub numele de Gustav Garillo.

Cercetându-i-se cazierul, se constată că mai avea la activul său numeroase amenințări cu răpirea, dintre care nu se realizase însă până atunci niciuna. Avea un fel de manie pentru aceste scrisori de șantaj, dar se grăbia să facă mărturisiri complete, oricâteori era identificat. Această puternică înclinare pentru mărturisiri a făcut să fie poreclit de către oamenii poliției: „Confessing Gus”. Trecea în genere drept o plictiseală inofensivă, dar frica pe care a tras-o Dolores, a fost dintre cele mai reale.

O încercare de răpire a Mary-ei Pickford, a avut de rezultat condamnarea a doi indivizi: Charles S. Stevens și Claude Arthur Holcomb. Ei se mai află încă în penitenciarul dela Saint Quentin.

Oamenii acestia nu știau desigur că întreprindeau una din cele mai dificile tentative. Încă din 1925 Mary și Douglas Fairbanks se obicinuiseră într'atâta cu periodicele amenințări ale diverșilor indivizi, încât erau departe de a constitui o pradă ușor de prins. Cum Pickfairul e un fel de fortăreață în vârful dealului pe care se află situat, răpitorii decisă să dea atacul la studio.

În timp ce soții Fairbanks făceau tot ce le sta în putință, pentru a se pune la adăpost de asemenea atacuri, poliția nu sta nici ea zadarnic. Numeroși a-

genți secreți se amestecau în furnicarul de tipuri suspecte ce se învârtiau în jurul studioului și descoperiră curând pe cei cari ceruseră 200.000 de dolari soților Fairbanks. Un detectiv reuși să câștige încrederea bandiților, luând note stenografice în diferitele lor întâlniri și pe baza acestora se operă curând arestările.

Mai acum câteva luni Douglas Fairbanks Jr. și Joan Crawford au avut unul din cele mai neplăcute incidente, tot în aceeași materie. Un individ își făcu într-o dimineață apariția la ei acasă, sub pretextul că-i avertiza asupra unui complot de răpire, ce se urzise împotriva lor. El pretindea că intrase într'o bandă din Texas, care plănuia să răpească atât pe Doug cât și pe Joan, pentru a-i elibera apoi în schimbul unei mari sume de bani. Proiectul nu-i plăcuse însă, — spunea el — și deaceia venise să prevină pe victime.

În timp ce înșira această ciudată poveste lui Doug, Joan se strecură afară din cameră și telefonă poliției. Era convinsă că individul imaginase întreaga afacere, în speranța de a obține bani dela recunoscătoarea pereche. Ii comunică apoi că poliția era pe drum, crezând că omul avea să bată imediat în retragere. Dar spre marea lor uimire, el rămase pe loc.

Fu ridicat și dus la comisar, pentru luarea unui interogatoriu mai amănunțit și cei doi soți se crezură scăpați de el. După vre-o două zile însă, individul reapăru. De data aceasta, ceru deadreptul bani. În timpul cât fusese deținut la poliție, — povestea el, — banda sa bănuindu-l de trădare, îi golise drept răzbunare toată casa și spera acum că soții aveau să-i dea banii necesari pentru a-și înlocui lucrurile furate. Refuzul îl cam infuriă dar fu nevoit în cele din urmă să se retragă.

O prietenă intimă a Gloriei Swanson spunea de curând, că măsurile de pază cu care actrița își inconjoară copiii, au fost dictate mai mult de frica pe care o are de „kidnaperi” decât de dorința de a nu-i mai expune curiozității publice. Ambii se află acum în Elveția, internați într'un pension-mănăstire.

Un individ a fost arestat iară trecută la San Francisco, pentru o amenințare adresată

lui Bebe Daniels. La interogatoriu s'a dovedit că era un nebun, dar de-atunci Ben Lyon a avut grije ca soția sa să se găsească fără încetare sub cea mai strictă pază. Mai mult încă, părăsind Hollywoodul în recentul lor turneu de vodeviluri, au luat toate precauțiunile pentru paza copiilor lor, Barbara Bebe, în timpul cât aveau să lipsească. Pe când se aflau la Washington însă, soții Lyon au primit scrisori prin care erau amenințați cu răpirea fetei, dacă nu plăteau anumite sume de bani. Ei predară însă scrisorile poliției, care mai posedă multe alte misiune similare, adresate celor mai proeminenți părinți din Washington.

Nepoții președintelui Hoover cari trăiesc în California, se află sub paza poliției secrete.

În urma cazului Lindbergh multe studiouri au interzis departamentului de publicitate răspândirea fotografiilor vedetelor-copii. Mai toți actorii mici, — dela Jackie Cooper în jos, — au în jurul lor gărzi înarmate.

Hollywoodul se află acum sub teroare. Dacă bandiții au îndrăznit să se atingă de „cel mai faimos copil al lumii”, vor putea să lovească oriunde. Spiritele mamelor sunt extrem de agitate și nu se mai vorbește decât de scrisorile amenințătoare pe care le-a primit unul și altul.

Nimeni nu e imun față de acest pericol. Nu există vedetă care să fi scăpat de persecuțiile bandiților. Gary Cooper a trebuit să lupte cu disperare împotriva unor indivizi, cari au încercat într-o zi să-l răpească. I se cereau 10.000 de dolari și când bandiții veniră să trateze cu el, Gary îi goni ținând în fiecare mână câte un revolver, întocmai ca în filmele sale de aventuri.

Sistemul de apărare al Hollywoodului trebuie să fie bun, deoarece nici o încercare de răpire n'a reușit până acum. În timpuri turburi vigilența se dublează, dar orișicând, măsurile protective sunt aci de două ori mai severe decât într'o comunitate obicinuită. Beverly Hills, reședința actorilor cinematografici, e orașul cel mai bine păzit din lume. Patruzeci de ofițeri de poliție veghiază asupra celor patru mile pătrate de păământ. JAMES GRAY

MARILE PREMII OFERITE DE „REALITATEA ILUSTRATĂ”

50.000 lei!

20.000 lei în numerar

30.000 lei în obiecte de valoare:

Aparate de, radio argintărie, stofe, patetoane, volume, etc.

Bon No. 9

pentru premiile de 50.000 lei

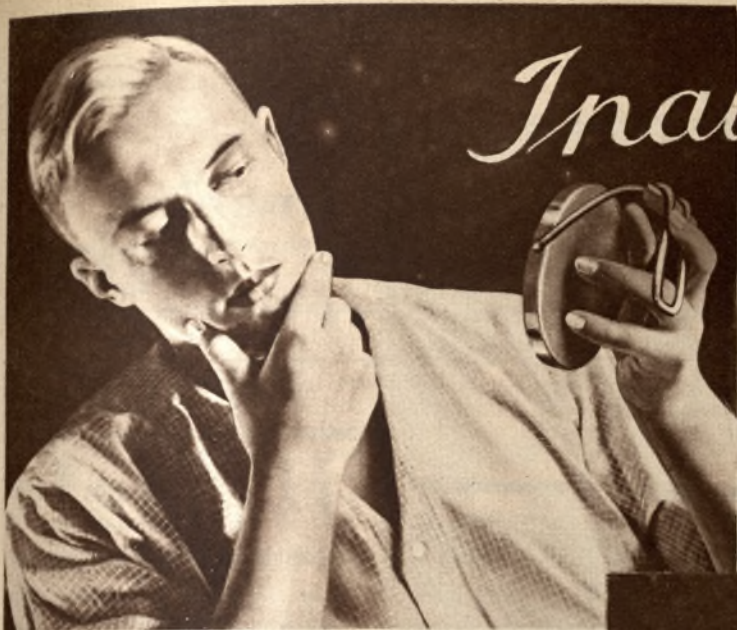
Numele

Adresa

Nu lăsați să treacă norocul. Citiți „Realitatea Ilustrată” și strângeți cupoanele pe care le publicăm.

Veți participa la marele concurs pe care-l instituim. Desemnarea câștigătorului se va face în public, sub controlul autorităților.

Tăiați și păstrați acest bon spre a-l trimite la sfârșitul concursului împreună cu celelalte ce vor mai apărea; în schimb acestor bonuri, veți primi un cupon cu numărul cu care veți participa la tragere.

Înainte de bărbierit

adică întotdeauna înainte de a săpuni barba, trebuie să vă ungeți cu

CREMA-NIVEA
sau **ULEIUL-NIVEA**

însă nu prea mult, ca să nu împiedecați formarea spumei la săpunire! Aceasta se poate face și seara: ungându-vă cu unul din aceste preparate, pielea devine catifelată, părul din barbă se moaie și bărbieritul devine plăcut, fiindcă nu veți mai suferi iritațiile, ce se ivesc la bărbierit, roșeața sau crăpăturile epidermei. Și la tunsul „Garçon” când se rade părul ce pe ceafă este mai plăcut întrebându-l „Nivea”.

Numai Crema Nivea și Uleiul Nivea conțin „Eucerita” substanță atât de eficace pielei.

Crema Nivea: Lei 16.00, 72.00
Ulei Nivea: Lei 55.00, 85.00

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov

DE VOIRRA CU CITITORII

Simpaticul și apreciatul nostru confrate d. **JOSEPH DE SAXA** și-a reluat activitatea în redacția „Realității Ilustrate”, colaborând din nou la rubrica de față.

În pagina aceasta d. Joseph de Saxa va răspunde, cu verva sa neîntrecută, cu competența și cu umorul său fin, tuturor întrebărilor puse de cititorii „Realității Ilustrate”, în orice domeniu artistic (teatru, cinematograf, literatură, arte frumoase, etc.).

Cititorii au dreptul la trei întrebări, în fiecare număr din revistă și sunt rugați să respecte această normă, în interesul răspunsului prompt și neîntrăziat al fiecăruia...

Melita. — Te recunosc după trăsături, deși ți-ai schimbat pseudonimul. L-ai schimbat astfel probabil ca să-i dovedești, fostului redactor al rubricii, că-ți place... aurul de 18 carate. Ia spune-mi, nu semnai altădată „La femme Emancipée”? Este?... Ah, am o memorie de-mi vine uneori s'o iau la palme... 1) Cine a fost Hipocrate? A fost cel mai celebru medic al antichității. A devenit celebru, pentru faptul că el însuși nu credea în medicină. 2) Da, se pare că Mistinguett, faimoasa „fossilă” pariziană vrea să renunțe la a-și mai exhiba picioarele pe scenă. Femeea asta a câștigat, într-adevăr, o avere cu picioarele ei. Deocamdată însă a proiectat să scrie un roman. Probabil tot cu... picioarele.

Tinelle. — Nu. Nu-mi plac poezii de modă veche, cu plete încălcite și cu haine în dezordine. Când îi văd, îmi fac impresia unor aziluri ambulante. Dar, ce ți-a venit să pui o astfel de întrebare? Nu cumva ești îndrăgostită de un asemenea poet? Sau, poate, vrei să scrii poezii de modă veche? Și într-un caz și în altul ai fi un element periculos societății...

Simplă curiozitate. — Gloria Swanson e căsătorită cu Michael!

Farmer... Ce este el? Unii spun că acest Farmer ar fi un sportsman irlandez; alții, că e scriitor american. Gloria susține că e... bărbat și că asta îi e deajuns... La vârsta ei e explicabil să se mulțumească și cu atât... 2) Consultații grafologice nu dau. Este o „specialitate” pe care nu mi-am însușit-o niciodată. În schimb știu să ghicesc în palmă. Îmi dai o palmă și spun tot...

Stella: Conrad Veidt lucrează tot pentru „Ufa”. Răspunde scrisorilor și dă autografe. Dar nu uitați mărcile pentru răspuns.

Hogarth. — Dacă te-ai plictisit cu munca și cu viața de-aici îți pot recomanda o călătorie în partea de Est a Tibetului, unde există obiceiul că fiecare femeie să întrețină câte cinci-șase bărbați și unde e criză de bărbați. Acolo scapi de muncă și de plictiseală... Mă întreb însă dacă d-ta, care vorbești astfel, te poți numi bărbat?... Păcat că porți — probabil fără să știi — numele unui artist celebru. Hogarth a fost creatorul caricaturii morale, Matala, scumpe, ești tocmai pe dos...

Arion. — Visuri... Visuri... Visuri... Citește mai des... „Realitatea”.

Irinelle. — Ții cu tot dinadinsul să afli ce-și pun vedetele în bae? Curioasă ambiție!... Totuși ți-o satisfac, ca nu cumva să te superi pe mine și din cauza asta să nu mai faci bae. Află că artistele americane se spală cu apă curată, colorată, puțin doar, cu arome discrete. În Italia se menține încă voga laptelui de măgăriță — pervers dar adevărat — care datează de pe vremea marilor împărătese romane. În Germania au intervenit preparatele chimice (zeamă de obuz). În Franța se fac cu floare de mușetel. Iar la noi se fac băi de abur, băi de nămol, băi de soare și băi de sudoare. Pe care le preferi?

Aspirații înalte. — Te-aș sfătui să vizitezi din când în când un cimitir. Văzând mormintele acelea vei fi poate tentată să-ți înmormântezi iluziile. Altfel nu cred s'ajungi la un rezultat bun, dacă ai și început să te gândești „serios”, la o căsătorie cu Greta Garbo.

Niki. — Vrei să-mi trimiți niște poezii?... Mulțumesc! Nu sufăr de insomnie.

Un timid. — Să te învăț cum să acostezi o femeie?... Bine! Ia întâi lecții de... box.

Petre D. Popescu. — Știi câte scrisori primește Rockefeller pe zi?... 4725... Și, imaginează-ți că nu citește decât corespondența de afaceri, care vine dela persoane cunoscute. Celelalte misive merg la foc. Și dacă e vorba de foc, mai bine păstrează hârtia pentru d-ta. Rockefeller are... lemne.

Masca 2-Timișoara. — Actrița aceea e foarte curioasă. Nu și-a dat până acum adresa nicăieri. Îi poți scrie totuși prin „Film Führrer” Berlin S. W. 68, Friedrichstrasse 217, dacă ții atât de puțin la timpul d-tale.

No. No. — Răbdarea regisorilor întrece orice limite. Prin forța meseriei lor, acești oameni se pare că au pierdut noțiunea timpului și nu se exagerează deloc, când se spune că unui regisor repetă cu inter-

preții lor de 20—30 de ori o singură scenă. Cunoscu eu alt caz, mult mai curios; cazul unui regizor care — cu o răbdare de inger — a reușit să realizeze un film interpretat numai de purici. Purici îmbrăcați în strale elegante, cu joben, frac și cravată. E adevărat însă că, spre a ajunge la acest rezultat, trebuie să te familiarizezi mai întâi cu... puricii. 2) Nu cunosc greutatea lui Adolphe Menjou. Îți pot afirma însă că e om cu multă... greutate (A avut până acum trei soții).

Mica Japoneză. — Iată-te din nou în ghiarele styloului meu! (Dacă-mi strici penița te avertizez că ți-o pun în socoteală). Ei, cum să încep?... Da. Să încep prin a-ți recomanda mai multă atenție la stil. Ești prea certată cu gramatica... Pe urmă, să-ți răspund la întrebarea de rigoare: Se zice într-adevăr că Marlene Dietrich și Joseph von Sternberg ar fi rupt angajamentul cu Paramount. Precis însă nu-ți pot spune nimic, până în clipa în care voi primi și eu confirmarea.

J. de Saxa

„Realitatea Ilustrată”

Revistă pentru toți!

Apare săptămânal cu fotografii de actualitate, reportajii sport, modă, articole de știință popularizată, humor, cinematograf, articole sociale, jocuri distractive.

Cel mai mare tiraj. Imprimat la foto-rotogravură. De vânzare la toate chioșcurile de ziare. 32 pagini. Prețul 10 lei.

Abonament pe un an: 500 lei
pe 6 luni: 250 lei
pe 3 luni: 125 lei

OH, BARBAȚII!...

Argumente în favoarea superiorității feminine

CAND eram mai tânără, părerea excelentă pe care o aveau bărbații despre ei, mi se părea îndreptățită. Eram uluită de această faptură fără greș, al cărei drept să poruncească și să comande nici nu-l discutam. Dar paisprezece ani de văduvie au întunecat farmecul căsniciei mele de patru ani numai. Acum e oarecare distanță între mine și bărbat; nu-l mai am în apropiere nemijlocită, amestecat zilnic cu viața mea, ci a devenit obiect de discuție și de studiu abstract. Il pot judeca fără părtinire. Mă interesează cu atât mai mult cu cât și băiatul meu începe să devie bărbat.

Nu vreau să-mi subprețuiesc băiatul. E adevărat că are numai paisprezece ani și prin urmare am timp să-l observ. Sora lui e cu patru ani mai mare și deci în chip firesc superioară ca intelect. Dar și la paisprezece ani fata era mult mai bine dezvoltată decât e băiatul azi. La paisprezece ani fata citea pe Anatole France și îl înțelegea; nu mă silea s'o supraveghez, să-i spun să-și facă ghețele sau să se spele pe mâini. Știa să se poarte cuviincios cu oamenii mai în vârstă și nu lua niciodată ultima prăjitură din farfuria mare. Se ducea să se culce fără s'o silească și-și punea lucrurile cu îngrijire, fiecare la locul lui. Ridica chiar lucrurile de pe jos, ale altora. Băiatul nu face nimic din toate acestea.

În odaia băiatului, când intru, dau de o dezordine cumplită. În loc să stau de vorbă frumos cu el, sunt silită să mă preschimb în fată 'n casă și chiar în guvernantă. Pe masa lui de scris sunt tot felul de unelte, țevi, tuburi, pietre, dopuri, cuțitase — numai toc și cerneală nu. Pe scaune cataloage de automobile, biciclete; în „bibliotecă” piese de radio demontate, sârmă, cue, clește etc. Hainele pe jos, în jurul patului — hainele pe care i le căleasem cu o zi înainte!

— Ți-ai spălat dinții?

— Nu. Eram obosit.

— Dar eri?

Nu mai țin minte. Spălatul dinților îl obosește!... Sora lui își freca dinții cu peria de două ori pe zi și întrebuinta la bae tot săpunul. Nu-și aduce aminte de bae, băiatul, decât când îl trimet eu. Și lasă în urma lui apa tot atât de limpede cum a găsit-o. Răspunde că n'are nevoie să strice săpunul, de vreme ce el e curat din firea lui!

Nimic nu-i face atâta plăcere băiatului, ca pușca sau pistolul. Dacă n'are în apropiere nicio viețuitoare de vânat, ne turbură liniștea grădinii ochind în câte-o sticlă goală, pe care o pune pe gard. Dacă nu găsește sticle, ia oale și căldări. Îi place teribil larma oalei sparte sau a vaselor ciuruite. Când l'am trimis de-acasă în alt oraș, nu mai aveam căldare care să ție apa.

Când se întoarce de la călărie, dă drumul calului în grajd și-l lasă acolo. Sora lui, dimpotrivă, când vine de la călărie în șaua jos, șterge calul de spume și-l leagă frumos în grajd.

Amândouă, eu și sora lui îi cărpim hainele, îi coasem nasturii și îi țesem ciorapii. Îmi se pare ceva foarte natural. Nu suntem prețuite mai mult de el pentru această osteneală. El ne e superior pentru că nu știe să facă nimic. Bărbatul care și-ar coase singur nasturii, ar fi de răs. Iar dacă ar ști să mânuiască acul, ar fi de plăns — după rațiunea lor.

Pretutindeni unde băieții cresc laolaltă cu fetele, se știe că fetele sunt superioare băieților. La șaptesprezece ani băiatul e încă un... nimic. Fata e femeie, în stare să nască. Ținând seama de faptul că numai descendența din partea mamei e sigură, că numai linia maternă asigură autenticitatea copilului, mi se pare absurd ca fiii și fiicele să poarte totuși numele de familie ale tatălui.

Influența femeii înainte de nașterea

copilului, asupra rasei omenesti este indiscutabilă; totuși bărbatul pretinde că aibe primul rol. Pricina?... O caut. Caut firul care să mă ducă în taina superiorității bărbatului. Să fie oare din pricină că bărbatul este ticluitor de legi, om de stat, soldat? Dar azi și femeile fac legi. S'au dovedit destul de capabile în multe Parlamente, iar discursurile femeilor n'au fost mai rele ca ale bărbaților. În lupta vieții, foarte multe femei se întrețin singure, ba ajută și la întreținerea familiei. Zilele trecute un bărbat

distins îmi spunea că e în căutarea unei tovarășe care să nu se mulțumească a fi un drăguț parazit. Azi numai cariera armelor și diplomația sunt închise femeilor — și bărbații apără aceste două cariere cu ultima energie. Cu toate acestea Rusia a pus pe picioare batalioane de femei — care au știut să se bată vitejește. În timpul Revoluției au rezistat dârz — în vreme ce bărbații o rupeau de fugă. Eu însămi am cunoscut o prințesă rusă, care a slujit în vremea războiului într'un regiment de cazaci. Soțul și frații ei erau ofițeri. A fost rănită de trei ori. Și nu era lipsită de feminitate. Sunt împotriva războiului, dar cred că femeile pot fi soldați, că și femeile știu să-și dea viața pentru o idee. După constatările medicilor, femeile pot suferi mai grele dureri fizice, decât bărbații.

Sunt incredințată că dacă 'n 1914 lumea ar fi fost condusă de femei, războiul n'ar fi izbucnit. Bărbații nu mai pot face aceeași afirmație. S'au bătut ca orbii. S'apoi conferințele nesfârșite de la Geneva, care țin de mai bine de un deceniu, aproape fără nici un rezultat! Se pâlăvrăgește acolo, de parcă n'ar fi bărbați, ci femei!...

Și ce dezordine în viața societății: milioane de oameni mor de foame, în vreme ce hambade

(Continuare în pag. 24).

Stg.: În timp ce băiatul la 15 ani este încă un copil, — scoțar sau elev la pre-o meserie, — fetele la vârsta aceasta sunt domnișoare, ba unele chiar se mărită, cum e cazul missiei Barclay (jos).

Dela procesul afacerii Agabecov

O AFACERE sumbră, pasionantă, pradă fără saț a mulțimei, cu nervii încordați după senzațional: Un vapor — „Filomela” — care ancorează în apele românești, ținând să răpească un important personaj, fost în serviciul Sovietelor. Dar eroul nu e în genul lui Kutiepov. El știe să incurce ițele atât, de minunat, încât următorii cad ei singuri în laț. Sau poate — fiindcă e și autor literar — și-a înscenat singur afacerea, ca să-și vândă operele!

Astăzi, zidurile închisorii Văcărești adăpostesc cinci bărbați, de nații diferite și cei cari au prilejul să vină în contact cu ei, privindu-le blândețea chipurilor, și ascultându-le plângerile, nu se poate să nu se lase câteva clipe ispitiți de bănuiala că la mijloc e o înscenare.

Agabecov! Nume pe care slovele gazetelor l-au purtat dela un capăt la celălalt al lumii. În Rusia, nu demult, un ordin al lui avea tăria să ridice zeci, sute, mii de vieți. Lureșul revoluției l-a apucat

Sus: Se ia interogatoriul francezului Lecoq; st.: ziaristul francez Geo London asistând la debateri.

destul de tânăr. La douăzeci de ani e vârsta cea mai prielnică pentru ca firea să-ți-o plămădească evenimentele și astfel sămănța comunismului a cules din el roade îmbelșugate. Utilizat în poliția secretă întră până în cele mai ascunse taine ale Cekei. Agenții presărați prin țările Europei și Asiei, îi cunoaște pe degete. Le simte, le scrutează mișcările și când interesele cauzei îi dictează, nu se dă înlături să-i exterminare la nevoie, prin cele mai rafinate mijloace.

După câțiva ani de activitate, Agabecov își dădu socoteala că lucrurile nu pot merge mai departe. Evadarea lui produce stupeoare. Cunoștea doar atâtea taine ale misteriosului edificiu sovietic și divulgarea lor aducea un bun adaos voluminosului bagaj de compromiteri.

Plecat în largul Europei, Agabecov sfârșește banii și trebuie să se gândească la un mijloc de existență. Memoriile îi sunt singura resursă, și ele apar bine documentate, desvăluind evenimente surprinzătoare. Acum îi vine și lui rândul să fie urmărit și atras în cursă. Pentru împlinirea țelului, e neapărată nevoie de o dibace înscenare, astfel ca fostul copoi comunist să nu prindă mișcarea. Dar pe Agabecov nu-i ușor să-l duci de nas. În toată truda sovietelor, el întrevăde un serviciu imens adus lui, căci prefăcându-se că va cădea în mâinile lor, aventura va avea răsunet și cele două volume de memorii se vor lansa cu o rapiditate fără pereche.

Și afacerea începe.

Un oarecare Filia, georgian, refugiat la Paris, are în Rusia pe soția și fiica sa. El încearcă cu orice mijloc să-l aducă lângă dânsul și în acest scop cere sprijinul lui Lecoq, un personaj cu ocupații suspecte, pe care l-a cunoscut într-unul din hotelurile parisiene. Acesta

Tribunalul.

avea relații cu un oarecare Panaioti, grec născut la Odesa, care era în legături cu persoane suspuse din Moscova. Panaioti pleacă în Rusia pentru această afacere, întâlnește la Nicolaev pe cele două femei, dar se vede că le pretinde prea mult pentru salvarea lor, sau ele n'au încredere în el, căci afacerea rămâne deocamdată baltă.

Panaioti se întoarce în Franța și în urma lui sosesc scrisori dela doamna Filia, în care se arată că e dispusă să scape din iadul bolșevic cu orice preț. Ea are un depozit important de bani, la una din băncile din Geneva și, tentați probabil de acești bani, apar în scenă diferiți personaje printre cari un domn Stropford, fost reprezentant al familiei regale engleze, pe lângă țarul Rusiei, și un oarecare Jäger, care se arată dispus să finanțeze această afacere, expediția de salvare a celor două femei, pornind dela Varna spre Odesa. Echipagiul vaporului însă trebuie controlat cu minuțiozitate, ca nu cumva să se strecoare agenți bolșevici. Și pentru aceasta ei recurg la serviciile lui Agabecow fost membru marcant al poliției sovietice. Acesta locuia statornic la Bruxelles, Agabecow pornește spre Sofia, pentruca de acolo să treacă la Varna, dar este expulsat. Și acum intră în acțiune inginerul Lecocq, care având anumite afaceri comerciale în țara noastră își ia angajamentul să procure viza pentru Bulgaria lui Agabecow. Sosesc amândoi la București și aici după numeroase intervenții eșuate, propune acestuia să meargă la Constantința.

Dealtminteri aici se va sfârși firul întâmplărilor, căci dela Constantinopol trebuie să sosească, din clipă în clipă, vaporul condus de Catapodis, cu conspiratorii Grișa, Tzonev și Samuridis, însărcinați să răpească pe interesantul personaj rus.

Sesizată de Agabecow, siguranța noastră prinde firul afacerii și arestează pe comploțiști.

Sase luni s'au scurs dela această aventură plină de peripeții. Zilele acestea la palatul de justiție secția III, s'a început judecarea procesului.

Sala pașilor pierduți a luat parcă dela o vreme un aspect de tristețe, de mohoreală, de proastă dispoziție. Ai impresia că publicul și avocații se strecoară dormitând, mânați dela spate de o presimțire rea. Să fie efectul crizei?

Intrarea înaltele uși ale sălii de sedință stau vădane de obiceiunii spectatorilor, în goană după senzații diferite. Intr'adevăr, procesul e anunțat la ora unu și oamenii zgudue clanțele, privesc prin gaura cheii și nu zăresc nimic înăuntru. Își pot vedea liniștiți de treburile încă un ceas, două.

O tânără avocată stă într'un colț și așteaptă. Vorbește cu doi băiețandri:

— Geo London o să asiste la interogatoriul luat acuzaților — are să fie cred foarte interesant. O doamnă în doliu, cu o servietă țixită probabil cu acte se așază obosită pe o bancă. A slăt se vede mult în picioare, căci gleznele i s'au umflat ca doi butuci. Se mai adaugă și alte persoane, două doamne de origine franceză, o familie de

greci, cunoștințele și rudele inculpaților, printre cari fata tânără cu o figură ovală și ochi frumoși. E iubita lui Catapodis, comandantul vaporului. Doamna în doliu n'are liniște, trebuie să vorbească, să spună ce o doare. Nu știe bine românește și cuvintele le scoate greu, ca prinse cu un clește. Privirile-i inteligente însă spun totul. E sora lui Tzonev și soția fostului deputat asasinat de macedoneni, Cristu Stefanof.

Trage cu urechea și intră'n discuția celor din preajmă.

— Agabecow e vinovat de tot... — vorbește ea. — El e G. P. U. Asta are să se vadă până la sfârșit. Fratele meu e negustor. Avea destule griji pe capul lui. În doi ani s'au prăpădit zece membri din familia noastră, începând cu soția lui. Ce legătură putea să aibe cu Sovietele? Singura greșală a fost că a plecat pe vapor, dela „Istambul”, fără acte în regulă. Imi anunțase cu mult înainte venirea lui în țară. Eu doar spuneam la toți și guvernatorului Angelescu și la atâția alții: Are să vine fratele meu și are să mă scape de griji. Și a venit într'adevăr, dar unde... la Văcărești!

Femeii îi dau lacrimile. Alături, un domn înalt, aidoma unui meterez, îl atacă pe Grișa, unul dintre acuzați:

— „Eu aș fi în stare să împuşc pe bruta de terorist”.

Doamna Stefanof râde cu amărăciune.

— „Ah, ce vorbești! Grișa e un prost, un animal. Eu nu știu cum justiția nu-și dă seama că Sovietele nu puteau întrebuița un asemenea om. Nici nu știe bine rusește. De limba literară vorbesc. Are dialect de „muji”. Și ea prinde să-l imite, intruchipând efortul pe care acesta îl face, când trebuie să răspundă ceva.

În acest timp, sosește și cordonul de jandarmi, care încercuește mica porțiune a intrării, dând liberă trecere unui număr restrâns de persoane, care vor avea acces în sală. Un domn este împins afară din rază, nu tocmai civilizat și acesta începe să strige:

— „Mă rog, ce-i barbaria asta? Sunt reprezentantul Ministerului de Interne!”

— „Nu v'a cunoscut. Scuzați și dv. — intervine un personaj care supraveghia poliția intrării. Geo London, însoțit de d. Condruș, intră în sală. E un omuleț mărunț, gras cu părul cenușiu și chipul cu o ușoară umbră de femininitate. Cele câteva zeci de persoane vor să-l urmeze, dar jandarmii barează drumul. Peste puțin timp ușierul care ieșise afară să întrebe ceva, se simte deodată împins de un val puternic de oameni și în câteva clipe sala este ocupată. Acum așteptarea e tot atât de plicticoasă. Privești spre Geo London, un minut, două, trei, îi cercetezi fiecare trăsătură, croiala hainelor și când ajungi la inelul de safir înrămat în aur, începi dela capăt același control comic și fără sens. Poate că ai fi dorit ca haina făpturii unui reporter celebru să fie un sac de nervi care înregistrează aidoma unui clair-voyant cele mai intime gânduri, cele mai imperceptibile gesturi. Dar natura își are și ea trucurile ei. Sub privirile cari par absente, retina înregistrează cu o artă

uimitoare lucruri străine ochilor obicinuiți.

Curtea își face însfârșit apariția. Întâi grefierul, apoi președintele încadrat de doi judecători. Pașii reprezentanților justiției sunt lenți, gravi, oarecum teatrali. Acuzații sunt chemați pe nume. Urmează o pauză. Nimic, nicio mișcare. Grefierul bate cu tamponul în perete și figura venerabilă a președintelui se încruntă:

— „Sună, te rog...” i se adresează el. Dar soneria scoase un țuit anemic, găjăit în al cărui efect nu te prea încrezi.

— „Vai, câtă neglijență — șoptește cineva — acuzații n'au sosit încă.

Curtea se retrage, ca să apară peste câteva minute cu aceeași prestanță.

Sosesc însfârșit sub escortă și cei cinci inculpați Lecocq, Grișa, Alexei Tzonev, Samuridis și Catapodis. Iau loc în boxă pe scaune. Privesc în sală, surzând celor apropiați lor, dar când observă aparatul reporterului fotograf își iau poziții, cari să le ascundă figurile. Datorită însă dibăciei acestuia, care a pândit un moment prielnic, chipurile lor sunt prinse pe placa fotografică.

Președintele începe interogarea lui Lecocq.

— „Numele d-tale?... vârsta... profesiunea... ultimul domiciliu”. Interpretul cu voce guturală, supărător de înecată, traduce și grefierul scrie, iar în sală, cu acustică infamă, reporterii gazetelor se trudesă să prindă, să înregistreze fiecare cuvânt. Repede plictiseala cuprinde auditoriul. Ai impresia, la un moment dat, că singurul om care într'adevăr trăiește și ia parte la evenimentele, e președintele. Te pătrunzi de claritatea privirilor de agilitatea spontană, a gândirii vecinic în gardă și când obi-

cinușta își face și aici loc, îți întuești privirile spre acuzați. N'au nimic original, nimic lipător. Doar chipul lui Grișa cu nasul turtit și pomeții obrajilor ieșiți mai spune ceva. Ți-l imaginezi la lucru, în temnițele Cekei și atunci îți dai socoteală ce priviri trebuie să aibă și cât de vânos trebuie să-i fie brațul. Dar îl lași și pe el în pace, pentrucă acum are o figură blândă de animal, pe care dacă l-ai ucidă, n'ar fi în stare să facă nici cel mai mic gest de apărare.

Incetul cu incetul rândurile curioșilor se răresc și ora înaintată pune capăt unei ședințe searbede, în care justiția a făcut doar ușoare explorări.

MARGARETA NICOLAU

Oh, bărbații!..

(Urmare din pag. 22)

rele gem de grâne; milioane de inși umblă'n zdrențe, în vreme ce magazinele sunt pline de mărfuri!... Dacă toată această politică n'ar fi opera bărbaților, am fi gata s'o punem în socoteala femeilor! (Se știe că femeilor li se spune totdeauna: sunteți lipsite de logică...)

Cer scuze dacă am jignit cumva, prin rândurile de mai sus, superioritatea masculină. Nu vreau să sub-prețuesc pe bărbați, cum nu vreau să-mi sub-prețuesc băiatul. Bărbații sunt lumina și umbra, fără de care viața e goală și pustie. Bărbatul e tovarășul firesc al femeii. Colaborarea lui e prețioasă, aprobarea lui necesară, critica lui chiar, încurajatoare. Logica lui e întregirea intuiției femeii. Rațiunea lui antidotul imaginației feminine. Dar pretenția lui la superioritate rămâne nedovedită și temeiul privilegiilor pe care le cere, un mister. — W.

**CREME
BENZOE
PENTRU
ZIUA**

**POMADA
BENZOE
PENTRU
NOAPTE**

KARPATI

CEL MAI EXCELENT PREPARAT COSMETIC SPECIAL, PENTRU ÎNGRIJIREA PIELEI DE FATĂ, ȘI DE MÂINI. NU CONTINE MERCUR SAU ALTE MATERII VĂTĂMĂTOARE. CU EFECT GARANTAT, CONTRA PISTRUL, PETE ȘI ROȘEAȚĂ FEȚEL. CERETI-O ÎN DROGERII ȘI PARFUMERII.

IN CAZ, DACĂ NU AȚI OBTINEA UNDEVA, FACETI COMANDA PRIN O CARTĂ POSTALĂ ȘI VĂ TRIMITEM CONTRA RAMBURS, FĂRĂ SPESIE.

FARMACIA ȘI LABORATO. IONAN KARPATI A.R.D. BULEVAROUL RUL. CHIMICO COSMETIC RFG. FERDINAND No. 62.

G R A Ș I

SINGURUL SĂPUN DE SLĂBIT este „MAIGRINE”

produs original francez, slăbește orice parte a corpului. Efect sigur și rapid. Absolut nevătămător. Ușor de întrebuințat.

Depozit general „ACTIVA” Ca ea Moșilor No. 88 — Bucurest

COZONACI FRUMOȘI
FĂINA DE AUR HERDAN

FEMEEA, DETECTIV AMATOR

Perspicacitatea micii burgheze americane Helen Holmes descoperă pe făptuitorul uneia din cele mai feroase crime

D-na Holmes dând lui Campbell o ceașcă de cafea

„Știi Alfred, se adresează doamna Helen Holmes soțului său, după ce citise ultima pagină a unei nuvele polițiste, — literatură atât de savurată în Statele Unite — aș vrea să fiu o detectivă amatoare și să prind un criminal!”

„Mdaa? Așa ceva se vede la cinema și se citește în cărți, dar nu se întâmplă niciodată în realitate” zise d. Holmes, soțul ei, reluându-și lectura întreruptă o clipă.

„Și-ar fi minunat să capăt premiul ce se oferă de obicei, în asemenea ocazii” continuă d-na Holmes, fără să se descurajeze.

„Un detectiv amator n'ar găsi pe făptaș, decât dacă acesta ar veni singur să-i spună: „Eu sunt criminalul”, remarcă soțul hohotit.

„Cu toate acestea, eu cred că dacă îți ochii și urechile deschise și ai aptitudini pentru acest soi de lucruri, se poate întâmpla să ajungi să rezolvi un astfel de „mister” zise doamna Holmes, pe când întorcea butonul aparatului de radio, pentru a prinde așa numita „oră a detectivilor”.

★
Era într-o după amiază plumburie de iarnă, în ziua de 4 Ianuarie, când mica Betty Sauer, în etate de 14 ani, înapoiindu-se dela școală, apăsă pe clanta ușei principale a casei Sauer, situată în Walter Avenue 3104 din Maplewood, o suburbie a orașului St. Louis. Cum ușa era încuiată, fetița o deschise cu cheia ei și pătrunse în casă, împreună

cu Bobbie, frățiorul mai mic, în vârstă de opt ani.

Copiii nu-și cheamă mama, întrucât aveau semne precise că era plecată în oraș și anume: găsiseră ușa din față încuiată, iar pe pragul acesteia, se aflau două sticle cu lapte, lăsate de lăptăreasă la amiază. Se înșelau însă. În ciuda acestor evidente, mama lor se afla acolo.

Aruncându-și ghiordanele pe masă, copiii se repeziră în cameră, unde Bobbie aplică un strat gros de marmeladă pe o felie de pâine, iar sora sa își tăie o bucată de friptură. Ambii trecură apoi în sufragerie și strigățul lor de groază cutremură casa.

Mama zăcea întinsă pe podele, cu un scaun pe pânțe și cu capul într'un lac de sânge. Cu ochii dilatați de spaimă, copiii trântiră jos bucatile de pâine și alergară la un vecin, unde povestiră în hohote de plâns cele ce văzuseră. Acesta telefonă imediat comisarului James Ryan, din Maplewood. Câteva minute mai târziu, urletul unei sirene de automobil polițienesc, urmat de șgomote de pași grei, anunțară venirea detectivilor profesionali. Apucându-se cu febrilitate de lucru, îndebutiră să precizeze că doamna Sauer fusese lovită mortal, cu un corp contondent, și că atacul nu avusese loc prin surpriză, întrucât toate rănile fuseseră făcute în partea dinainte a capului.

Tot atunci găsiră „corpul contondent”, acolo unde ucigașul îl

aruncase — sub pian. Era o bucată de fier, lungă de vre-o treizeci de centimetri, având un cui la unul din capete, pe când celalt capăt, care servise de mâner, era înfășurat într-o hârtie, probabil pentru a nu lăsa urme de degete. Pieleul de hârtie fu păstrat însă și analizat la microscop se dădu la iveală o amprentă digitală, extrem de clară.

Era evident că ucigașul zăvoarse ușa din dos, că ieșise apoi pe poarta principală, încuind-o și luând cheia cu el. Louis E. Sauer junior, un băiat de vre-o 16 ani, întorcându-se dela școală pe la orele 5.30, nu putu da poliției nici un indiciu și tot așa nici tatăl său, proprietarul unui mare magazin de automobile din St. Louis. Instrumentul ucigaș nu provenia din magazinul lui Sauer și, dacă nu-l adusese vre-un vagabond, asasinatul părea inexplicabil.

Dar dacă omorul fusese opera unui vagabond, cu ce motiv o făcuse? Din casă nu lipsia nimic. D-na Sauer avea încă pe deget inelul verighetă, iar într'un sertar din dormitorul de sus, rămăsese un diamant de mare valoare. Încă un indiciu extrem de confuz căzu în mâinile poliției și anume, cineva veni să declare că doi indivizi, într-o mașină închisă neagră, întrebaseră de drumul către casa Sauer. Asta fu tot ceea ce detectivii profesionali putură obține.

Amprenta digitală după cât se părea, nu aparținea unui criminal cunoscut și era deci inutilă, până în momentul când ar fi putut fi comparată cu degetele vre-unui suspectat. Nu e-

xista însă nici un tip suspect și anchetatorii ajunseră la concluzia că omorul fusese comis de un necunoscut. Toate acestea fură publicate în ziarele locale și era evident pentru toți că autoritățile se aflau în cea mai completă nedumerire.

Era tocmai una din acele situații, în care cunoscutul Sherlock Holmes obicinuia să apară pentru a realiza imposibilul. Poliția nu invită pe d-na Helen Holmes să preia cazul, dar ea o făcu totuși. Ca toți ceilalți citise fiecare cuvânt din puținul ce se publicase. Soțul său fu cel care glumind o determină să se aventureze în această afacere.

„Helen”, zise el, „în ziar scrie că d. Sauer oferă o mie de dolari premiu pentru prinderea ucigașului”.

„Cred că-și va păstra banii. Nu-l vor prinde niciodată” profetiză d-na Holmes.

„Ei, Helen, tot spuneați tu c'ai vrea să faci pe detectivul. Ai aici posibilitatea. Du-te și arată-le ce poți”.

Necăpătând niciun răspuns la gluma sa, d. Holmes își reluă lectura și uită de ea. Nu se întâmplă însă tot astfel cu soția lui. După o bucată de vreme, femeia ieși din cameră, pentru câteva momente. La întoarcere vocea sa tremura de emoție.

„Alfred, nu-ți pare ciudat că Charles Campbell, care lucra în magazinul lui Sauer, stă acum mai mult acasă?”

„De ce ciudat? Trebuie doar să stea undeva.

„Băiatul ăsta are totuși ceva straniu”, insistă d-na Holmes. „Am fost tocmai acum la el și

D-na Holmes spionând pe individul suspect

întrebându-l dacă a aflat de o-morul Sauer, am văzut picături de sudoare apărându-i pe față. De ce turburarea aceasta?"

D. Holmes își dădu cu ideea că tânărul putea avea crampe, sau altă boală și nu era de părere că soția sa trebuia să-l bănuiască tocmai pe el, pentru o mică schimbare de fizionomie.

— „Dar aveam o bănuială asupra lui, înainte de a-i fi vorbit” zise d-na Holmes. „În ziua omorului l-am văzut plecând cu o pălărie veche și întorcându-se cu una nouă”.

— „Ce dovedește asta?” întrebă soțul. „Bărbații fac mai totdeauna așa — adică lasă pălăria veche la magazin, atunci când își cumpără una nouă. Mie mi s'a întâmplat asta în nenumărate rânduri. Dar Dumnezeu, cum de găsiți voi femeile timpul de-a observa și reține toate aceste nimicuri?”

— „Vezi bine că am observat și am avut perfectă dreptate” îl asigură soția sa. „Campbell, mai înainte de-a părăsi casa, m'a rugat să-l mai aștept cu chiria, spunând că n'avea parale... Văzându-l apoi venind cu o pălărie nouă, i-am reproșat că cheltuisese banii pe care mi-i datora pentru chirie”.

— „Și ce ți-a răspuns?” întrebă d. Holmes.

— „N'a spus nimic” zise femeia. „A scos doar un rulu de bancnote și mi-a plătit întreaga datorie. Acum explică-mi, cum de s'a întâmplat să-și procure toți acei bani, tocmai în ziua asasinatului?”

D. Holmes nu putu răspunde dar nu vedea ce legătură puteau avea toate acestea cu crima, întrucât din casa familiei Sauer nu lipsia nimic, iar drogul de fier nu provenia din magazinul de automobile.

„Cine spune că nu lipsește nimic?” întrebă soția și-și răspunse apoi singură la întrebare. „D. Sauer afirmă aceasta, ea și cum există vre-un soț care să știe pozitiv câți bani are soția sa! Dar am să-ți arăt că bănuelile mele nu sunt zadarnice, chiar astăzi, dacă Campbell va rămâne în hall cu noi, după cină, în cursul orei când dela radio se difuzează lecturi criminaliste. Nu-ți va rămânea atunci decât să-i privești cu atenție figura.”

Cu gândul la premiul de o mie de dolari, femeia se hotărî să facă tot posibilul pentru a-și procura o probă palpabilă, în cursul experienței pe care avea s'o facă. Norocul o favoriză. Campbell se instală în hall, unde începu să citească ziarele de seară. La un moment dat, haut-parleurul începu să depene obicinuita lectură polițistă.

Doamna Holmes nu-și slăbi o clipă chirișul din ochi. Nuvela evolua ca întodeauna, sfârșind cu prinderea asasinului, căruia i se puneau cătușe. Dintr'un alt colț al camerei, d. Holmes spiona și el.

Ambii văzură că tânărul pâli și că mâinile începuseră să-i tremure, agitănd gazeta pe care o ținea. Când îl lăsa jos și întâlnește ochii gazdei sale, îl ridică la loc, ca pe un scut.

„Ce ai domnule Campbell?” întrebă ea. „Parî bolnav”.

Campbell recunoscu că așa era și imediat gazda sa îl încon-

jură de atenție. Plecă grăbită în bucătărie și se întoarse cu o ceașcă scripitor de albă, plină până în vârf cu cafea neagră. Tânărul sorbi puțin din conținut, îi mulțumi, apoi spunând că se simțea mai bine, se urcă în camera sa.

D. Holmes împărțea acum convingerea soției sale și anume că chirișul lor nu era străin de crimă. A doua zi de dimineață, pe când doamna Holmes expunea domnului Sauer bănuelile sale, soțul ducea cu grijă o ceașcă albă de porțelan la comisariat. Întocmai cum prevăzuse doamna detectiv amator, se găsiră pe ea urmele degetelor dela mâna dreaptă a lui Campbell.

Sudoarea brobonă iar față lui Campbell spre seară, când comisarul Ryan veni, acuzându-l de omor. Negă însă cu hotărîre că ar fi avut vre-o legătură cu crima.

„Mă bănuieți pe mine” zise el „pentru că nu mai aveți la cine să vă gândiți”.

Începu apoi să povestească, fără să se încurce, unde-și petrecuse timpul când avusese loc omorul și când isprăvi, comisarul îi spuse:

„Adevărul e următorul: Erai la strâmtoare și te-ai dus atunci acasă la omul în al cărui serviciu te aflai și care te trata cu prietenie, în speranța că vei obține ceva bani cu împrumut. Ai găsit acolo pe soția sa singură, și cum aceasta ți-a refuzat cererea, ai ucis-o, furându-i o sumă de bani, de a cărei existență noi nu știam nimic. Fie că pălăria d-tale cea veche s'a pătat de sânge, fie că ți-a fost teamă că cineva să nu te fi văzut cu ea, prin apropierea casei, ți-ai cumpărat una nouă, aruncând-o pe cea dintâi.”

În timp ce vorbea, figura lui Campbell devenea tot mai palidă, iar broboanele de sudoare tot mai mari. În momentul următor, comisarul avea să obțină mărturisiri complete.

„Apoi ai venit la domniata acasă” continuă el „și din banii furați ți-ai plătit chiria”.

La aceste cuvinte din urmă, culorile reapărură în obraji inculpatului și cu un oftat de ușurare isbucni:

„Asta e! Toate aceste bănueli vin dela doamna Holmes, care citește nuvele polițiste și se crede Sherlock Holmes. Nu posedăți nici o dovadă împotriva mea, pentru că vă voi spune de unde am luat banii, după ce voi fi văzut un avocat”.

— „Campbell, știi că am reușit să scoatem amprente digitale de pe bucata de hârtie ce înfășura fierul, nu-i așa?”

— „Da, am citit-o în ziar” răspunse bănuitul.

— „Ei bine, nu știai însă că atunci când doamna Holmes ți-a dat cafea, în salon, noaptea trecută, ceașca a fost special spălată și ștearsă pentru a primi amprenta degetelor d-tale, pe care am și determinat-o.”

Campbell amuți, cu figura lividă, ca a unui mort.

„Iată” zise el în cele din urmă „știu atât de mult, încât îți pot spune totul”.

Făcându-și mărturisirea, Campbell arătă că avusese o soție tânără și foarte draguță care-l părăsise. Ideea lui era, că dac'ar

fi putut să-și procure banii necesari, pentru a-i pune la dispoziție luxul pe care aceasta îl pretindea, ar fi recăștigat-o. Cum doria să aibe acești bani cât mai repede, nu vedea altă modalitate decât să ia viața cuiva, și în acest scop, cumpără varga de metal. Împrumutase treizeci de dolari dela d. Sauer, pentru care urma să lucreze în magazinul acestuia, și mai înainte de-a recurge la violență, încercase să obțină cu binele o sumă egală, dacă nu mai mare, dela doamna Sauer.

Fără să bănuiască ceva, femeia îi primise în casă și-l lăsase o bună bucată de vreme să-i vorbească de necazurile sale domestice. Vederile lor di-

feriau însă mult și la un moment dat discuția se cam înăspri. D-na Sauer se ridică în cele din urmă, refuzând să mai asculte un singur cuvânt. Căprins de furie și disperare, Campbell trase atunci bucata de fier din buzunar și începu s'o lovească cu sete. Ce s'a întâmplat pe urmă, nu-și mai amintea bine. Recunoscuse însă că luase din geanta femeii, ce se afla pe pian, suma de 22.10 dolari (adică vre-o 3.500 lei).

Astfel, d-na Holmes a reușit să lumineze misterul ce părea impenetrabil, încasând respectabilul premiu de o mie de dolari, care în valuta noastră, s'ar traduce prin o sută șasezeci de mii de lei... G.

O PUDRA

aderentă, fină, pură.
O pudră care nu se
sterge pe orice timp
și în orice sezon, este

Pudra SIMON

7 nuanțe
delicat parfumate

Un SAPUN

de o puritate absolută
ptr. pielea cea mai
delicăta. Recoman-
dat de corpul medical
francez, este

Săpunul SIMON

economic
și durabil

Produce ale

CREMEI SIMON

Paris

Toti dintii sunt in realitate dinti albi

După cum erau dinți
zece aniali și plăcut
acum acoperiți de
posomorâtă suprafață
galbenă.

Pasta sau Săpunul
GELLÉ FRÈRES va
la iveală albeata de
cursul unei săptămâni
fără să vatăme, Pasta sau Săpunul

Dvs.când aveți
—dinții Dvs.sunt
piatră sub o
galbenă.

pentru dinți GELLÉ FRÈRES, va
disolva ori ce decolorare.
Veți remarca diferența.—Si ceia ce
este mai mult Pasta sau Săpunul
pentru dinți GELLÉ FRÈRES este
riguros antiseptic.—Ea distruge
germenii pyorheei și vă apără pentru
totdeauna de pericolul de a vă pierde
dinții în anii bătrâneți.

GELLÉ FRÈRES

Pasta sau Săpunul
pentru dinți

Tubul mic Lei 34.—

Tubul mare Lei 51.29

SUPERSTIȚII INRĂDĂCINATE : VINERI

ANUL 1929 a fost un an excepțional... din punctul de vedere al celor superstițioși: în acel an n'au fost decât două Vineri 13, cea din luna August și cea din Decembrie.

Acesta e un fapt destul de rar, pentru a merita să fie semnalat azi, când superstiția influențează un și mai mare număr de oameni. Italienii, spaniolii și americanii — popoarele cele mai superstițioase — cred acum în eresuri, mai mult decât înaintea marelui război.

Apropos de asta, știți că superstiția relativă la „această zi nefastă” datează de la moartea lui Isus Christos? Într'adevăr, într'o Vinere a murit Isus pe cruce. Iar la cina luată de Nazarinean cu apostolii săi, al treisprezecelea loc a fost ocupat de trădătorul Iuda. De aci, faima rea a zilei de Vineri 13.

De altfel, chiar și de nu sunteți superstițioși, trebuie să admiteți că numeroase evenimente dramatice, din istoria lumii, s'au desfășurat într'o zi de 13, ba chiar într'o Vineri.

Enric III a fost asasinat de Jacques Clément într'o zi de 13. El se suise pe tron tot la 13. Enric IV și președintele Carnot, morți în chip tragic, erau și unul și altul născuți la 13.

Deasemeni tot într'o zi de 13 a fost executat Murat: Louvel a omorât pe ducele de Berry; o bombă nihilistă a ciopârțit pe farul Alexandru II și Charlotte Corday a ucis cu pumnalul pe Marat.

În 1900, când cu incendiul dela Comedia Franceză din Paris, încântătoarea actriță Jeanne Henriot a fost găsită carbonizată în fața ușei lojei sale, care purta numărul 13.

Numărul și ziua de 13 și-au exercitat influența lor nefastă și misterioasă și asupra lui Paul Doumer, regretatul președinte al Franței, asasinat la 6 Mai 1932. Într'adevăr, Paul Doumer era al 13-lea președinte al republicii a treia, proclamată în 1871. (Ceilalți președinți au fost: Thiers, mareșalul Mac-Mahon, Jules Grevy, Sady Carnot, Casimir Perier, Felix aFure, Emile Loubet, Armand Fallières, Raymond Poincaré, Paul Dechanel, Millerand și G. Doumergue). El a fost ales la 13 Mai 1931 și imputernicit la 13 Iunie 1931. Să mai adăogăm că asasinatul a avut loc într'o Vineri — deși nu 13.

„Ziarele americane au istorisit ciudatele aventuri ale inspectorului de bastimente din Camden, pe care cifra 13 îl persecută cu o încăpățănare neasemuită.

La 13 Iunie 1900, consiliul de igienă al acestui oraș dădea banchetul său anual, în Market Street 13. Acolo erau 13 convivi și s'au servit 13 feluri de mâncare. Inspectorul citat, asista și el și plecând dela banchet, când se întorcea acasă, a zărit o fetiță, pe care tocmai o răsturnase tramvaiul. Fetița era de 13 ani și tramvaiul purta numărul 13. A doua zi, el a primit 13 plângeri, în privința bastimentelor în starea rea. Vineri 13 Iulie 1900, el aștepta în trăsura sa, la o barieră trecerea unui tren, ce purta numărul 513, un vagon al acestui tren avea numărul fatidic. Peste câteva momente căruța grea a unui fermier isbla trăsura, inspectorul era aruncat la pământ și rănit destul de grav. El a constat atunci că o roată a trăsurei sale avea 13 spițe rupte. A poruncit să i-o repare și fierarul i-a cerut 13 dolari. Innebunit de persecuția cifrei 13 inspectorul s'a întors acasă și a trebuit să stea la pat timp de 13 zile.

Totuși, cifra 13 a avut și influențe bune.

Ea a fost de pildă, întotdeauna favorabilă lui Richard Wagner. Mai întâi, numele marelui compozitor e compus din 13 litere. Apoi, Wagner s'a născut în 1813 și a murit într'o zi de 13. Și tot la 13 — exact la 13 Martie 1861 — a avut loc la Paris prima reprezentație extrem de animată a operei sale „Tannhauser”, reprezentație care s'a terminat spre gloria marelui muzician.

Americanii au fost timp de mulți ani, foarte superstițioși în ceea ce privește această cifră, până când — niște oameni mai tari de ingeri — au înființat un club, la Filadelfia, pentru a lupta împotriva acestor temeri copilărești. Clubul acela se compune din 13 membri, cărora le plăcea să îndeplinească toate actele cari în tradiție, aduc nenorocire. Membrii acestui club au exersat dealtfel o influență utilă, dovedind că această cifră, care n'avea nimic fatal, era strâns asociată istoriei țării lor și că ea nu adusesse niciodată nenorocire marelui Republici.

America a fost într'adevăr descoperită într'o zi de 13. La origină, Republica se compunea din 13 state. Primul său drapel era împodobit cu 13 stele și cu 13 fâșii, iar deviza ei: „E pluribus unum” cuprindea 13 litere. Emblema sa poartă imaginea Libertății și pe aceea a unui vultur. Libertatea e încununată cu 13 stele și vulturul ține în ghiarele sale 13 săgeți de foc ale trăznetului, precum și o ramură de măslin formată din 13 frunze.

Vai! În ciuda tuturor acestor compensații, niciodată nu

13

vom putea să împiedicăm pe un mare număr de oameni, chiar dintre cei mai inteligenți, de a se teme de cifra 13 — și mai mult încă, de Vineri 13.

S'a remarcat dealtfel, studiând unele statistici, că Vinerea încasările întreprinderilor de transporturi publice suferă o scădere importantă și că, atunci când această Vineri cade într'o zi de 13, scăderea merge până la 30 și chiar 40 la sută.

Și totuși, cel mai superstițios om — afară de cazul că nu e extrem de cinstit — tot va accepta 13 hârtii de câte o sută de lei înloc de 12 cât i-ai datora!

(După Morency)

DETESTE

*Fie că
aveți tenul fin,
fie că e aspru*

2 CREME

sunt absolut necesare

ÎN exercitarea profesiunei, în ocupațiile sportive sau sociale, femeile depun o activitate intensă; tenul este prea mult expus și suferă din această cauză.

Cu toate acestea orice ten se va menține tânăr și fin dacă e îngrijit la timp. O singură cremă nu ajunge pentru acest scop: e nevoie de 2 creme: una grasă pentru curățirea pielii și una fără grăsimi pentru protejarea ei.

Cele 2 creme Pond's îndeplinesc întocmai aceste cerințe moderne. De aceea stelele sârbătore ale ceranului sunt entuziasmate de cele 2 creme Pond's și le consideră ca esențiale pentru îngrijirea și înfrumusețarea pielii.

Urmați această metodă simplă

Pond's Cold cream se aplică de mai multe ori pe zi sau întotdeauna înainte de culcare și se șterge după ce uleiurile fine au absorbit murdăria din pori. Încercați și aplicați Cold cream după ce v'ați spălat cu săpun și apă, v'ați ștergit fața cu o cârpă curată și pudrați apoi cu pudră de față.

Pond's Vanishing cream trebuie aplicat întotdeauna înainte de a eși la aer sau înainte de a vă pudra. Această cremă e complet lipsită de grăsimi și intră imediat în pori. Un strat subțire din această cremă servește ca protecție contra soarelui și vântului și drept bază a pudrei. Înfrumusețează pielea, o face catifelată și fără luciu. Tenul aspru se va unge acara după curățirea pielii din nou cu Cold cream.

Un tub mare de Cold sau Vanishing cream Pond's costă 80 lei. Tubul mic, 40 lei. De vânzare la toate drogheriile mai bune.

POND'S

COLD CREAM VANISHING CREAM

Fetele noastre în timpul verii

COPIL! Cuvântul acesta evoacă ochi scânteetori, râsete sonore și mărunte ca o picurare de castagnete, obraji trandafirii, în care soarele pătimas al verii inoculează nuanțe de bronz. Care dintre dv., nu s'a oprit uimit, fermecat înaintea mărunțului și gălăgiosului popor, care se adună prin grădinile publice?

Creaturile acestea atât de încântătoare oferă mamelor posibilități de afirmare, resfrângând nu numai radiațiile afecțiunii, ce se concentrează asupra lor, ci și ingeniozitatea fiecăreia din aceste femei. Căci dacă le-ai asigurat sănătatea, care e condiția capitală a frumuseții infantile, se pune chestiunea vestimentelor.

Problema nu e chiar atât de simplă. În linii generale, putem spune că totul se brodează aci pe simplitate și că efectele depind în mare parte de alegerea culorilor.

Tesăturile de bumbac imprimate, ce se bucură de atâta succes în rândurile elegantelor, găsesc o și mai largă întrebuințare în garderoba fetițelor dv.. Dă-mă astfel la No. 1 modelul unui mic costum aproape bărbătesc, compus din pantalonași și bluză dungată, ce poate fi purtat între doi și opt ani. No. 2 Rochiță cu platcă, în unghiu și mânecute chimono. Drăgălașul model dela No. 3 desemnat pentru fetițe între doi și șase ani, prezintă o platcă dreaptă și o fustuliță cloș. No. 4 vă dă un amuzant model de pijama, care ar face încântarea multor ștrengărițe.

No. 5 Rochiță pentru fetițe între 10 și 16 ani. No. 6 Model ce se poate purta între 10 și 14 ani. No. 6 Model original cu efect de vestuliță, pentru fetițe între 6 și 12 ani.

VVETTE

LOTERIA DE STAT PE CLASE

240.000.000 LEI

distribuiți în

40.000 CÂȘTIGURI

În cel mai fericit caz se poate câștiga cu un singur loz:
10.000.000, 8.000.000,
7.000.000, 6.000.000 LEI

RATACIT *prin* UNIVERS

ROMAN FANTASTIC DE RUDYARD MULLTON

5)

— Ei bine, Dickson, se poate să nu mă anunți că Tompson Brook a trimis planurile invenției lui societății voastre?...

— Dar nu e un lucru serios, Sir Wicombe! „Invenția” faimosului Brook n'are început nici sfârșit...

— Cum „n'are început nici sfârșit”? îl îngână Wicombe, imitându-i glasul târânat și nasal. Nu înțeleg nimic. În definitiv, ce-a inventat Brook? În ce constă planurile ce v'a trimis?

— Sir Wicombe, iată cum stă chestiunea, răspunse inginerul. Acum câțva timp, societatea Walton Siderurgic Trust, a primit din partea unui oarecare Tompson Brook, chimist-farmacist din Boston, o scrisoare împreună cu niște schițe. În scrisoare, Brook cerea societății să analizeze planurile alăturate, pentru a constata dacă ele se pot realiza; cu alte cuvinte, dacă erau precis făcute calculele, pentru ca acea construcție să poată fi realizată în practică. El a trimis planurile, din Boston, prin simplă scrisoare recomandată, fără să facă un secret din ele...

— Și ce reprezintă acele planuri? Un motor, un aparat, de fizică, un vaporizator?...

— Ai răbdare, Sir Wicombe, răspunse cu vocea sa nazală și târânată inginerul Dykson. Direcțiunea societății primind aceste schițe, le-a înaintat serviciului tehnic, pentru ca să și dea avizul consiliului de ingineri, din care am onoarea să fac parte.

— Atunci, întrerupse nerăbdător Wicombe, ai văzut planurile, le-ai studiat?...

— Mai mult: am aci și o copie după ele, pentru dv.

Și arată servieta cu care venise, și din care scoase câteva rulouri de hârtie albastră.

Wicombe le desfăcu cu febrilitate, le privi, le întoarse în toate sensurile, dar în cele din urmă declară:

— Nu înțeleg nimic!

— Nici eu! Fu răspunsul neașteptat al inginerului.

— Cum? Nici inginerii voștri nu au înțeles despre ce e vorba în planurile acestea? Care a fost avizul consiliului?

— Avizul consiliului, răspunse Dickson, a fost că aceste două emisfere reprezentate pe plan, cu indicațiunile materialelor, sunt construiabile, adică uzina le poate efectua, deoarece calculele rezistenței materialelor și a curbilor, sunt perfecte. Este un plan făcut desigur de un inginer, și nici decum de un farmacist ca Tompson Brook, care se pricepe poate la otrăvurile și purgativele lui, dar niciodată nu ar fi putut să facă asemenea calcule precise și minuțioase.

— Dar la ce pot servi aceste două jumătăți de sferă?... întrebă Salvator Wicombe.

— Aci e misterul, Sir Wicombe. În avizul lor, inginerii societății noastre, deși au recunoscut că emisferile acestea uriașe se pot realiza, totuși au arătat că ele nu constituiesc prin sine o invențiune nouă și că ei nu înțeleg ce întrebuintare practică li s'ar putea da...

Wicombe analiză îndelung schițele. Făcu împreună cu Dickson tot

felul de presupuneri asupra utilității și rostului acestor calote gigantice, dar nu ajunseseră la nici un rezultat.

CAPITOLUL VIII.

IN NUMELE LEGII...

— Ce cauți aci, Marton? Eu te credeam la Boston, cu misiunea ce ți-am încredințat!

Cu aceste cuvinte de imputare, salută Sir William Halkett, șeful poliției newyorkeze, apariția în biroul său, a inspectorului de poliție Marton.

— Am venit, răspunse inspectorul, să vă raportez că misiunea mea e în parte terminată și să primesc noul instructiuni dela dv.

— Ai fost la Boston? Ei, ce-ai descoperit?...

— Am plecat la Boston începu inspectorul Marton raportul său, îndată ce m'ați trimis, adică după ce ați interogată pe Salvator Wicombe. După cum vă amintiți, planul nostru era următorul: având indicațiuni că Wicombe a trimis un om al lui să urmărească pas cu pas pe un oarecare chimist Tompson Brook, despre care se spune că a făcut o invenție senzațională, atribuisem acțiunii lui Wicombe scopul de a pune mâna pe secretul acelei invențiuni.

— Și nu este așa?

— O, ba da, răspunse inspectorul. Am verificat chestiunea și sunt sigur că Wicombe vrea să pună mâna pe invenția lui Brook.

— Ai găsi dovada? O ai? întrebă șeful cu oarecare nerăbdare.

— Nu încă. Dar am venit să vă cer instrucțiuni, în vederea dobândirii acestei probe.

— Te ascult.

— Ei bine, urmă Marton, am căutat la Boston să descoper pe individul care urmărește pe Brook. Este evident, mi-am zis, că dacă există o persoană care urmărește cu asiduitate pe Brook, aceea persoană nu poate fi decât trimisul lui Salvator Wicombe. Or știu, din experiență, că bandiți ca Salvator Wicombe, nu pot avea în slujba lor, decât indivizi, certati cu poliția și cu justiția, indivizi cari au la activul lor tot felul de incorectitudini și delict. Ei bine, nu m'am înșelat. Chiar din prima zi, am putut observa că Brook e urmărit. Și când el a plecat spre o destinație necunoscută, însoțit de un neamț, conservatorul unui muzeu, urmăritorul său a luat acelaș tren, ca și cei doi inventatori.

— Și cine este urmăritorul? întrebă Sir Halkett. L-ai identificat?

— E un oarecare individ zis Clayton, care, în ultimul timp, probabil ca să poată supraveghea mai bine pe cei doi inventatori, se mutase cu chirie în casa în care locuia unul din ei, neamțul Fritz Homberg. Acest Clayton se ocupa cu traficul de aparate furate de marinari, de pe bordul vapoarelor, delict pentru care îl putem aresta în orice moment, deoarece am dovezi contra lui, existând la poliția din Boston plângeri ale comandanților de vase bazate pe rezultatul an-

PUDRA
FEMEII
ELEGANTE

OCEAN BLEU

Lubin
PARIS

pentru
DOAMNE
DOMNI
și COPII

numai

PASTA DE DINȚI
Dr PIERRE

Recomandată în Franța de
peste 10.000 doctori și dentiști

La cumpărare observați marca de control:

FABRICATION
1932

Citiți „MAGAZINUL”

chetelor făcute de ei pe bord, în urma furturilor de aparate. Așa dar, planul meu e simplu. Arestăm pe Clayton, pe baza probelor că a făcut trafic de aparate marine aparținând Statului. Dar, cum noi știm că el trebuie să fie omul lui Wicombe, avându-l arestat, în mâinile noastre, îl putem promite clasarea afacerii lui, dacă divulgă legăturile lui cu Wicombe, dacă declară că în adevăr Wicombe l-a pus să urmărească pe Brook, sau să-l fure secretul invenției. Vom avea astfel proba ce ne trebuie, contra lui Wicombe...

— Marton, zise Sir William Halkett, planul tău e minunat. Spui însă că cei doi inventatori și urmăritorul lor, acest Clayton, au plecat cu un tren spre o destinație necunoscută. Cum mai putem aresta pe Clayton, dacă l-ai lăsat să-ți scape din mână?

— Vă înșelați, Sir William, răspunse inspectorul. Doar nu sunt copil, ca să fac o asemenea gafă. Știu în orice moment unde se află Clayton, și nu aștept decât ordinul dv., ca să-l arestez.

— Și unde se află el acum?

— Aci, în New-York. În gara Boston, când l-am văzut că se urcă în trenul în care se urcaseră Brook și Homberg, am sărit în același tren, agățându-mă în clipa plecării, de ultimul vagon. Cei doi tineri au coborât la New-York. Îndată după ei, a coborât și Clayton. Încă din gară, l-am dat pe acesta în urmărire detectivului meu, căruia îi telegrafiasem să mă aștepte la gară. Din oră în oră, detectivul mă anunță unde se află Clayton. Așa dar, pot să-l arestez?

— Arestează-l!

* * *

Clayton urmărise pe cei doi inventatori dela gară, cu un taxi, până la hotel Lincoln, unde luă o cameră vecină cu a lor. Apoi, se instală în holul hotelului, dosit după niște plante exotice, de unde pândea ca să nu scape momentul, când Brook și Homberg vor ieși din hotel. Clayton nici nu bănuia că e supravegheat de un tânăr ras, care profită că din cabina telefonică putea să nu-l piardă din vedere, și telefonă inspectorului Marton:

— Se află în holul hotelului Lincoln.

— Bine răspunse Marton, voi fi îndată acolo, cu oamenii necesari ca să-l arestăm. Nu-l pierde nici o clipă din vedere...

Dar în momentul când inspectorul Marton, însoțit de doi agenți secreți, intrau în hol, Thompson Brook și Fritz Homberg tocmai coborau scara. Clayton se strecură îndată după ei, ieșind în stradă, și trecând la doi pași pe lângă grupul lui Marton.

Cei doi inventatori porniră pe jos... Clayton după ei... Iar polițiștii mergeau la o foarte mică distanță în urma lui Clayton, care nici nu bănuia că e urmărit.

Neobișnuit cu zgomotul metropolei, Clayton se simțea abătut și amestecat. Își spuse că nu va putea urmări până la capăt, pe acești tineri volnici și cutezători el, un biet pipernicit. Își da seama că începuse o întreprindere, ce întrecea puterile lui. O neliniste ciudată îl cuprinsese, de îndată ce coborise în New-York. Sirenele arsenalelor, halele, observatoarele cu artileria lor de lentile, palasurile cu lifuri de sticlă și acaju anterizând în haluri vaste, docurile obeze, podurile suspendate în felul celui sprijinit pe patru șerpi de oțel — cabluri groase cât un trup de om, pironi pe cari nici un Apolon din toată mitologia, nu i-ar putea tăia — șerpii aceștia de oțel, întinși de pe spinarea de măgar care este peninsula Manhattan, unde se ridică atât înălțimi, mai să șgărie norii din New-York până la Brooklyn.

Clayton trece, urmărindu-și prada, pe podul acesta fantastic, din turnurile cărui privind pakeboturile ce trec pe sub arcada unică și trenurile de pe pod, se simte aspirat de vid. Cerul i se pare un clopot imens de sticlă, sub care omul emicși strivit de neant, ca un șoarece într-o mașină pneumatică.

Amețit de senzații abisale, izolat în vid absolut, crispă degetele pe cablul fin de oțel, în timp ce platforma cu tot podul oscilează la cea mai mică adiere, ca un leagăn monstruos sporindu-i impresia de instabilitate: un om pe o catapultă de un tip modern, gata să fie aruncat în lună.

Jos, orașul tantacular și fantastic, cântă litania modernolatriciei, din eșapamentele autobuzelor, din sirenele uzinelor și planele automate ale cinematografele de periferie, în timp ce cutremurul bulevardului, sub roțile duble ale auto-camioanelor, arhitectura halucinantă a elevatoarelor metalice, literele solide și fascinante ale afișelor luminoase, au amețit cu desăvârșire pe slăbănogul Clayton.

El s'a oprit, a pierdut urma celor doi tineri... O slăbiciune îl cuprinsese, se clatină. În aceeași clipă, două mâini vânjoase i se abat pe umeri, e împins cât ai clipi din ochi într-un automobil. Aci, cade pe pernele de piele, în timp ce țeva unui revolver îi atinge coasta, și cineva îi spune:

— În numele legii ești arestat!...

* * *

După cum se știe, Sir Salvator Wicombe, directorul Agenției de brevete, trimisese pe spionul său Harris, să urmărească pe Thompson Brook, și pe secretara sa particulară, pe frumoasa Bety Dilman, să atragă în mrejele ei, pe Fritz Homberg. Când misiunea Bety-i Dilman eșuă, fata se întoarse foarte enervată la New-York, reluându-și funcțiunea de secretară a directorului Agenției de brevete. Ea doria însă să-și ia revanșa, în altă misiune secretă ce avea, ca să dovedească patronului, abilitatea ei.

Această misiune mai veche, era în legătură cu șeful de cabinet al lui Sir William Halkett, șeful poliției din New-York. Tânărul șef de cabinet, Gregor Jefferson, fascinat de frumusețea și eleganța secretarei, se simțea în paradis, atunci când Bety Dilman îi permitea să ia masa cu ea, la vre-un mare restaurant din oraș, s'o ducă la teatru, sau la curse. Și pentru Bety, era foarte ușor să tragă de limbă pe micul Jefferson, dela care afla tot ce voia, în legătură cu activitatea lui Sir William Halkett.

De aceea, în dimineața când sosi la birou și asculta ceea ce-i povestea Betty despre șeful poliției new-yorkeze, Salvator Wicombe nu fu de loc mirat, ci răsă feroce, expunându-și dantura de carnasier.

— O, dacă ai ști ce gafă a făcut Sir William! Îl întâmpinase în dimineața aceea Bety Dilman.

— E specialitatea lui, răspunseseră Salvator Wicombe.

— Mi-a spus Gregor, urmă Bety, că poliția a arestat pe un oarecare Clayton, crezând că este omul pus de tine, ca să urmărească pe Brook. Poliția habar n'are că omul nostru este Harris. Și, în timp ce inspectorul Marton își concentra supravegherea asupra lui Clayton, Harris a putut lucra în voe. Arestând pe Clayton, Sir William spera să obțină dela el, destăinuirii asupra activității agenției noastre! (va urma)

Turb ră ile digestive

nu se ivesc dintr'odată. Ele sunt adeseori consecința unei neglijențe prelungită, atunci când câteva precauțiuni luate dela început ar fi evitat multe neplăceri. Maladiile de stomac încep adeseori prin o acumulare de aciditate, care provoacă apăsările, arsurile, vărsăturile, indigestiile și multe alte indispoziții, chiar complicația mult mai gravă, inflamația mucoaselor atât de delicate ale stomacului. Dacă deci dv. aveți turburări digestive luați Magnesia Bisurata care neutralizează aciditatea, imoale alimentele în curs de diges-

tie și previne inflamația pereților stomacului. Magnesia Bisurata se găsește în toate farmaciile și droguerile. Prețul pentru public: flaconul mic lei 75.

ONDULAȚII NATURALE

Acasă fără Frizer, fără fier, papilote etc. simplu cu bonetă ondulatoare „Ondula” (patent) în 10-15 minute. Economie de timp și bani. Intotdeauna bine și frumos ondulată Compl. Lei 140. — D. pozit „OPAC” Galeriele Blanduziei (etaj). B curești Str. M. Blank 7.

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE

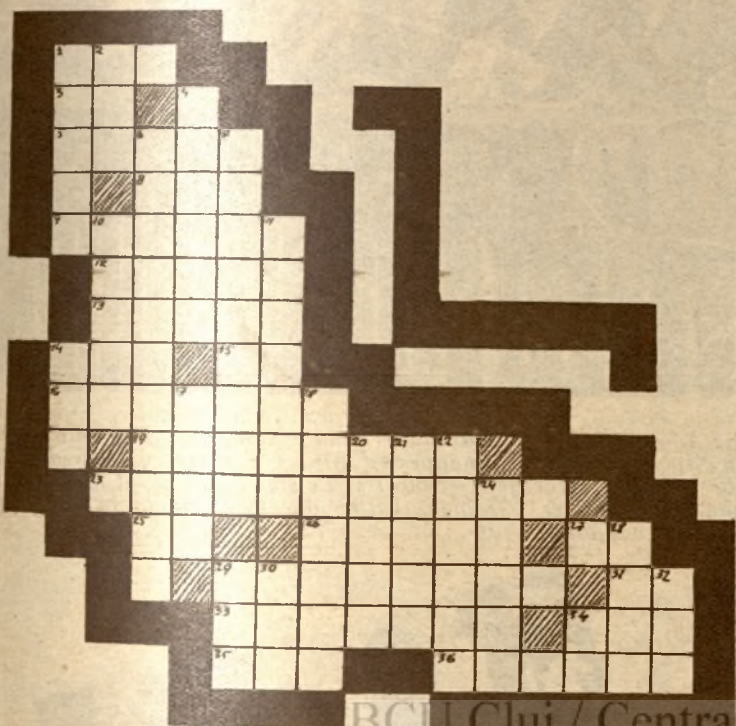
Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

peurik realității

NOUL NOSTRU CONCURS PREMII: 1000 lei numerar.
Două aparate de radio cu galenă

Problema V-a („Fluturile“)

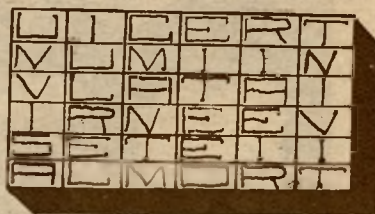

ORIZONTAL: 1) In fund pe... albastru, în zarea depărtată (A1) 3) Conj. 5) Calul... și șeaua verde! 8) „Doamne”. 9) Infățișare. 12) Rând. 13) Anex. 14) Încă nu e avocat! 15) Transportă! 16) Abținere prin vicleșug. 19) Acțiune de titani, 23) Transformare prin care trece fluturele. 25) Notă muzicală. 26) Se revărsară. 27) Ființă superioară. 29) Ceeace ne mai rămâne din trecut. 31) Posed. 33) Zână. 34) Nume feminin 35) Apare. 36) A da din „trenă!”

VERTICAL: 1) Instrumentul

lui Barbu lăutaru. 2) Exista. 4) Fluturi de noapte. 6) Ordin de insecte din care face parte fluturele. 7) Cât lumea și Ardealul. 10) Înălțimea cerului. 11) Lungirăm povestirea (fig.) 14) Zapis. 17) Mamele. 18) Cel ce ține de parochie. 20) Batjocură fină. 21) Haină preoțească. 22) Maurice (pronunția românească). 24) Cel ce schimbă monede. 28) O... dulce... din negura de vreme (Em). 29) Pentru cojoc. 30) Mere. 32) Tot șoptește de iubire în frumoasa lună...! 34) Conj. Alexandru Cristici, Craiova

Problema VII-a (Cryptogramă)

Găsind cheia acestei criptograme veți afla ultimul vers dintr-o prea frumoasă poezie de Mihail Eminescu.

A. Cristici-Craiova

Poșta jocurilor

Lt. Nic. Georgescu. Vom lua măsuri imediate, ca să primiți revistele la timp. În chestiunea cealaltă, suntem de părere că ar fi mai bine să trimiteți dvs. costul în mărci poștale (20 lei), spre a nu mai da naștere la alte dificultăți. 3) Sigur că se mai poate!

Maior Anibal Popovici. 1) Se va proceda întocmai. 2) Nu era vorba despre dvs! Ceasul magic se va publica în numărul viitor, probabil.

V. Matîșef. Mai degrabă „Tronc în inimioară”, decât „Pa în inimioară”! — Asta din cauza liniuțelor. Incurcișați fără nici o greșală și jocul poate fi publicabil.

D-na El. B.-Loco. Problema păcătuște prin unele cuvinte incomplete, cât și prin abuzul de prelungiri în câmpurile străine.

Pincul A. Saul. Asemenea. Joseph Zummer. Se păstrează, grație celor două pasări de curte...

REBUS

Dinții albesc pe măsură ce dispăre „Gura Bacteriană”

Dacă surâsul Dv. lasă să se vadă dinți urâți, decolorați și stricați, este pentru că aveți „Gura Bacteriană” — o stare cauzată de microbi gurei. Kolynos-ul albește în mod rapid dinții, pentru că spuma sa antiseptică și efervescentă, scoate particulele de alimente și neutralizează acizii.

Intrebuințați un centimetru de Kolynos pe o periută uscată timp de 3 zile, dimineața și seara. Dinții Dv. vor deveni mai albi cu 3 nuanțe.

CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

KOLYNOS

No. 278

Numele și prenumele

Adresa

Aceste lingurițe vă aparțin!!

E suficient pentru aceasta să vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATĂ” și le veți primi imediat.

Intrucât această casetă costă în comerț cca. 600 de lei, urmează că abonamentul la „Realitatea Ilustrată” este gratuit.

Abonații pe un an primesc toate cele 12 lingurițe.

Abonații pe 6 luni, primesc șase lingurițe, iar cei care se abonează pe trei luni, vor primi trei lingurițe. Reabonându-se, la expirarea celor 3 sau 6 luni, vor primi și restul de lingurițe.

Abonamentul la „Realitatea Ilustrată” costă:

Pe un an, lei 500.—

Pe șase luni, lei 250.—

Pe trei luni, lei 125.—

Abonamentele se achită la administrația revistei str. Const. Mille No. 9. Cititorii din provincie pot trimite abonamentul prin mandat poștal, sau prin bancă, însoțind suma de abonament cu taxa de 20 lei, pentru expediția premiului.

Priviți cu atenție fotografia pe care o publicăm alăturat. Reprezintă o casetă elegantă, capitonată cu mătase, care conține 12 lingurițe argintate dela marea casă de încredere: Argintăria «Pforzheim».

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — Director Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul” S. A.

D. Ramsay MacDonald, președintele consiliului englez de miniștri, a fost operat de curând la ochi. Operația a reușit pe deplin și în fotografia noastră îl vedem pe premierul englez, părăsind sanatoriul, la brațul fetei sale Isabelle, plecând spre moșia sa, unde se va odihni câțva timp.

270 de membri ai Pen-Cluburilor s-au întrunit de curând la Budapesta. Clișeul nostru reprezintă dela dreapta la stânga, pe doamna Amers-Küller și domnii Theodor Däubler (Germania), Ben jamin Cremieux (Franța), Eugen Sipősz, prima-rul Budapestei, Albert Berzeviczy, președintele Academiei ungare, Herman Ould (Anglia), Marinetti (Italia) și în stânga, în capul mesei Felix Salten (Austria). Scriitorul german Ernest Toller (Germania) a provocat un scandal în a doua ședință, drept care președintele i-a retras cuvântul.

Domnișoara Smaranda Brăescu a bătut recordul mondial de aruncare cu parașuta, — care era deținut până acum de Miss Billie Brown (în medalion), lansându-se dela peste 6500 de metri înălțime, în Statele-Unite ale Americii.

Studentii din Saragossa, (Spania) au provocat o rebeliune în interiorul universității, revoltă care a fost reprimată de poliție. În fotografia noastră vedem evacuarea studenților, sub amenințarea carabinelor polițienești.

Miss Amelia Earhart, aviatoarea americană, a trecut singură oceanul într'un avion, parcurgând distanța Harbourgrace—Irlanda în 16 ore și 13 minute. Mai sus o vedem (X) în grup cu celelalte aviatore americane (dela st. la dr.): Louise Thaden, Bobby Trout, Patty Willis, Marce Crosson, Blanche Boyes, Vera

Walker, Marjorie Crawford, Ruth Elder și Florence Barnes

Tenorul Jan Kiepura (în miloc) este un om norocos! După ce a reputat un succes extraordinar în filmele sonore germane și după un strălucit turneu în America — turneu care i-a adus glorie, inimi și dolari, — ială că opera din Viena i-a oferit un angajament extraordinar, pe termen de 5 ani, cu o remunerație care ar pune pe gânduri și vedetele dela Hollywood.